

ქართველის გაუგოთი

გაუგოთი



საქართველოს
ანერთო
კულტურის
გაზეთი
№2 (305)

1-31 მარტი
2024

ფასი 150 ლარი

გამოცემა
თვეში ერთხელ



მაყვალა გონაშვილი

მოჯადოებულ წლები

გათითოებულ და სამყარო,
ცის ნაცვლად ვუმზერთ ეკრანს
და მაღვიძეარა საათი
რეკავს, ამაოდ რეკავს.

ეს რა ძილქუში შეგვყრია,
ვეღარ ვფხიზლდებით, ვერა,
ძილ-ბურანიდან დამფრთხალებს
საით გაგვექცა მზერა?

სასახლის კართან მისულებს
შეგვაგებებინ ხარხარს,
თუკი ვიძალისძალავეთ,
გადმოგვიგდებინ სახრავს.

სახრავს და სახრეს ჩვეული,
ერთ დროს რჩეული ერი
სხვის ნასუფრალზე აცეკვდა,
სხვის მუსიკაზე მღერის.

მეც ასე ხელებგაშლილი
თურმე სატანას ვეძებე,
ხან მაძლარ მამებს ვაპურებ,
ხან უძლებ შვილებს ვეძებ.

მეც შვილი ვარ და მშობელი,
მეც დამინახეთ, გვედრით,
ვარ წუთისოფლის წიგნიდან
ამოხეული გვერდი.

არ მინდა მე სხვა სამშობლო,
მე სხვა სამოხე არ მსურს,
ვზივარ დაბზარულ კედლებთან,
აზმყოს გაწებებ წარსულს.

ნუ დამივიწყებ, უფალო,
ნუ მომარიდებ სახეს,
მიფრიალებენ მავანი
ფულით მოხვეჭილ სახელს.

„რავენისა“ კოშკთან დაქანცულს
მღვრიე ფიქრები შემშლის,
სანამდის უნდა ვიარო
მოჯადოებულ წრეში?

ჩვენს და-ქმოგას გაუგოთი
„ძმობაც იცი, ო, ბევრ ძმას,
დაო, შენ მირჩევნიხარ“.
თემურ ჩალაბაშვილი

სადაც დის ცრემლი ეცემა,
იქ ბალახიც აღარ ხარობს,
სიყვარულით გეთხოვები,
სიყვარულის აღამდარო.
საქართველოს ერთგულებით
სანთელივით ჩამომდნარო,
ცრემლისტოლა დედაშენი
კარებს გიღებს უნდადილოდ,
„რა ჭალარა მოგრევია,
როგორ ფერმკრთალი ხარ, შვილო,
გულო, ჩადექ საგულესა,
ავთვალმა არ შეგაშინოს“.
მიეახლე დიდ ნინაპრებს,
ასეთია უფლის ნება,
ჩვენ და-ძმობას გეფიცები,
დამამუნჯა ტკივილებმა,
შენ რომ ხელებს აღარ გაშლი,
მე ის ლენიც მენანება,
როგორ ძლიერ უზდებოლი,
ამ ჩვენს ტანჯულ საქართველოს,
ტყუილია, არა მჯერა,
დრომ ჭრილობა გაამთელოს,
მანდ როგორი დღეებია,
ანდა ზეცა რა ფერია,
სულეთის გზას რომ გინათებს,
ჩაუმქრალი სანთელია,
დაჭრილ გულზე ლექსი ისევ
სალბუნივით გაფენია,
სადაც დის ცრემლი ეცემა,
იქ ბალახიც აღარ ხარობს,
სიყვარულით გეთხოვები
სიყვარულის აღამდარო.

ის, ვინც ვა გურადა

არ უწერიათ დამშვიდება შეშლილ
ქალაქებს,
არც შეშფოთებულ პოლიტიკოსებს,
არჩევნების წინ ხალხზე მზუნეველებს,
მშვიდობისათვის დაწყებულ ომებს,
სხვათა ომებში დალუბულ გმირებს,
არ უწერიათ დამშვიდება და მოსვენება.
არ უწერიათ დამშვიდება დაცლილ
სოფლებს და
დამშრალ წყაროებს, დამშრალ
ცრემლებს,
სიმწრისაგან გამშრალ ბაგებს,
მათ ვისაც იმმა ჩამოყუქნობავშვობის ია,
მამებს, რომლებიც უმნეობით
დაბატარავდნენ,
დედებს, რომლებსაც რძე დაუშრათ,
მკნავანა შვილებს
აწოვეს ბოლმა, უნანავეს „შურისძიება“!
არ უწერიათ დამშვიდება და მოსვენება
სამოვარზე გაეცეულ ქალებს,
ცოლის იმედად დარჩენილ კაცებს,
კომპიუტერში დაკარგულ შვილებს,

რწმენადაკარგულ თაობებს და უთავო
ლიდერს
არ უწერიათ დამშვიდება და მოსვენება.
ეს ვინ გამოჩნდა, ვინ ამაღლდა
ზეცის თავანზე?
ანგელოზია? სატანურია?
ან იქნებ სულაც
სხვა პლანეტის მოქალაქეა?
ის არის, ვისაც შენ ელოდი,
ის, ვინც შენ გსურდა,
რადგან ცხოვრება იმას გვაძლევს,
რასაც ვეძებდით,
რადგან სამყარო ისეთია,
როგორსაც ვხედავთ!

როს ერის მამას ლაზღანდარა
დააყრის სიცილს,
მე როგორ ვიყო შუაკაცი
ცისა და მიწის?
უდაბნოს შინა მღალადებლად
დარჩა ჩემი ხმა.
ყრუ სამყაროში ვინ განმკიცხავს,
ვინდა შემრისხავს?!

ეს მა ვარ, დავარ...

მას სიბრძნისა სასწავლებლად
თვით მეფემან მისცა შვილი
შოთა რუსთაველი

სახელად მქვია მე დავარ!

დიდი ხელმწიფის და ვარ.
ვისთვის გულქვა და ზვიადი,
ვისთვის მე სიბრძნის ზღვა ვარ
და უთენარო სოფელში
მრუმე ჯანღივით დავალ.
არ მომასვენა ცოდვებმა
მდია ნადირის გეშით,
სამოთხის კარს ვინ გამიღებს,
უსიყვარულოდ შეშლილს?
შევრჩი ჯოვანეთს, ჯოვან ხეს
ცრემლებს ვაპკურებ პეშვით.
აქ მზე არ მზეობს, უკუნეთს
გაპკვეთავს მთვარის ეშვი,
დგას ჩემში დიდი ტკივილი,
ვით მიწის ძალა ხეში,
მე სიბრძნის კველა წიგნს გავცვლი
მიჯნურთა სიშლეგეში.
მახსოვს ხელმწიფის მუქარა,
აქაც ჩამესმის ის ხმა,
ქაჯებმა ვერა დამაკლეს,
გამწირა ჩემმა სისხლმა,
უსიყვარულოდ სიბრძნის ხე
რა მწარე ნაყოფს ისხამს.

განა სულ ასეთი ვიყავ,
ვით ნაავდრალი ზეცა,
ერთ დროს მეც ვიყავ მზის სწორი,
მეც გაზაფხული მეცვა.
ცრუ და მუხხალმა სოფელმა
მაღა მიცვალა სახე,
დამცინა წერა-მნერალმა
ქაჯებთან მეინახემ,
ფერადი ჭიჭნაურები
საკირებში გადავნახე,
სულ წყელა-ცრემლით დავკემსე
ღამე-ქვრივთათვის მზე.
გული ჰგავს გამსკდარ ბრონეულს,
ნამით დამადეთ ხელი,
მე რა ბრალი მაქეს, სოფელი
იყო ავისა მქმნელი.
წიგნს შევრჩი გახსნილ ჭრილობად,
როგორც დანვს ცრემლი, სველი.
ეს მე ვარ, დავარ, მეფის და,
ერთ დროს ბრძნი და ქველი.

მაყვალა

კარგახნის წინათ გითხარი:

მაყვალა, ნუ ამბობ, რომ ჩემი ყოფილი სტუდენტი, ჩემი გაზრდილი ხარმეთქი.

რატომ, ბატონო რეზოო, ლამაზი თვალები წყენით შემომანათე.

განა ჩემთვის საამაყო არ არის შენი ლექტორობა, მაგრამ არ მეტები ჩემდა სასტუდენტოდ, მეცოდები, ჩემი მტრებიც შენ დაგესვან-მეთქი.

გავუძლებ როგორმეო, დამაიმედე.

გავიდა ათწლეულები და გაუძელი კი არა, შურით დასწებოვნებულებს, მნერალთა კავშირის დაშლის მოსურნებს კუდით ქვა ასროლინე.

აქამდე არასოდეს მითქამს და ახლა ვმშბობ: ისე მოეწყო საქართველოში მუზის მსახურთა ცხოვრება, იქამდე მივიდა ცინიზმი და ნიჭის იგნორირება, ფაქტიურად ჩვენი სახელმოწყონა წისქვილების, შემოქმედებითი კავშირების უმეტესობა ისე მიინავლა, რომ ძლივს და ფეხებას.

მნერალთა კავშირი კი კვლავინ-დებურად ცოცხლობს და არა მარტო ცოცხლობს, მე, შენს თანათავმჯდომარეს და წევრად მიმღები კომისიის ხელმძღვანელს უჯრა სავსე მაქვს მნერალთა კავშირის წევრობის შურველთა განცადებით.

ამაში „მთავარი დამნაშავე“ შენა ხარ.

დღეისათვის მნერალთა კავშირში 834 მნერალია გაერთიანებული.

რა არის ამის მიზეზი? შენ დედაფუტ-კარივით იზიდავ და შემოქმედებითად პატრონობ ყველას - ახალქედასაც და ჩემსავით ბებერ კალმისანსაც. კვირა არ გავა, მნერალთა სახლში პრეზენტაცია ან იუბილე არ ჩაატარო და ღირსეულს შენებურად არ მოეფერო.

აი, რატომ იზრდება ჩვენი რიგები. ხალხმა კარგად იცის, რომ მნერალთა

კავშირი ერთადერთი შემოქმედებითი გაერთიანებაა, რომელსაც საქართველოს წინაშე არასოდეს, ისტორიის არცერთ მოსახვევზე, თავი არ შეუცხევენია... რომ მნერალთა კავშირის წევრობა რუსთველის კვალზე შედგომას, გალაკტიონის და კონსტანტინე გამსახურდიას ამქარში ყოფნას ნიშნავს.

შენ იმ გამონაკლის ბანოვანთა შორის ხარ, საქართველოში, რომელსაც წლები აკლდება, სხვას, ყველას წლები ემატება.

დიახ, შენ შენი დიდებული შემოქმედების და შენი ეროვნული ენერგიის პატრონი, რაც დრო გადის, უფროდაუფრო ახალგაზრდავდები.

გკოცნი!

ჭეშმარიტად პოეზიის დედოფალი ხარ.

რევაზ მიშველაძე

მეორები და მოღვაცე

ამ წლების განმავლობაში, რაც მნერალთა კავშირს ხელმძღვანელობს, მაყვალა გონაშვილმა შეუძლებელი შეძლო, შეძლო თავისი საოცარი ძალისხმევით, შეაკავშირა, განდგომილებს დაუყვავა, რეგიონებს მეტი თავისუფლება მისცა, ღირსეულ და დამსახურებულ ავტორებს პრემიები მიანიჭა, ჩაატარა მრავალი შემოქმედებით საღამო.

მაგრამ მაყვალა გონაშვილი პირველ რიგში არის შესანიშნავი პოეტი, რუსთაველის პრემიის ლაურეატი, რომლის ლექსი ჩვენი საუკეთესო ტრადიციებს გაგრძელება, დღეს, როცა ქართული სიტყვა იძირება უგემოვნების ქაოსში, ხოლო ლექსი ქცეულია ცინიზმის საგნად, იგი თავისი ნათელი სტრიქონებით, პატრიოტული გულისყურით გვიჩვენებს შემოქმედებითი სიმტკიცის მაგალითს.

ულოცავ მაყვალა გონაშვილს დაბადების დღეს და ვუსურვებ კვლავაც ასეთი შემართებით ელვაროს, ელვაროს ლექსით და საქმით ჩვენი კულტურისათვის.

სოხო სიგუა

გილოცავ!

ძვირფასო მაყვალა, გილოცავ შენს დაბადების დღეს, 65 წლის საიუბილეო თარიღს და გისურვებ ყოველივე საუკეთესოს...

ახლაც მახსოვეს ჩვენი გაცნობა გასული საუკუნის 80-იან წლებში, ვლადიმერ მაიაკოვსკის სახელობის ახალგაზრდა პოეტთა და მთარგმნელთა საერთაშორისო ფესტივალზე, რომელიც ყოველწლიურად ბალდათში, მაშინდელ მაიაკოვსკის რაიონში ტარდებოდა და რომელშიც საბჭოთა კავშირის ქვეყნების ახალგაზრდა, ნიჭიერი პოეტები მონაწილეობდნენ...

მაშინ შენ 20-21 წლის ლამაზი, სიფრიფას გოგონა იყავი და ყველას ყურადღებას იქცევდი შენი უშუალო, ნათელი ლექსებით და გამორჩეული, ბავშური ლიმილით...

მაშინ ვლადიმერ მაიაკოვსკის სახელობის დღეების პრემიაც მიიღე, რაც იმას ნიშნავდა, რომ ქართულ მნერლობაში, პოეზიაში მოვიდა ძალიან საინტერესო, ნიჭიერი და იმედის მომცემი ახალგაზრდა პოეტი...

მას შემდეგ 40 წლის გავიდა... ბევრი რამ მოხდა საქართველოში, ბევრი რამ შეიცვალა ჩვენს ცხოვრებაშიც: ბევრი დაფასდა და ბევრიც გადაფასდა!..

შენ კი ისევ შენი პოეზიით ამშვენებ ქართულ მნერლობას და თანაც ისტორიულ, 110 წლის საქართველოს მნერალთა კავშირს ხელმძღვანელობ ღირსეულად...

ღმერთმა დაგლოცოს შენს ლამაზ ოჯახთან, შვილებთან, შვილიშვილებთან და ახლობლებთან ერთად...

იხარეთ, იდლეგრძელეთ და იბეჭიერეთ მრავალუამიერ!..

ეპსარომათად
მაყვალა გონაშვილს

„საქართველოში ათგ ზის ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი“. მაყვალა გონაშვილი

შენ სიყვარულით ყველგან გელიან, ღია აქვთ შენთვის მათ გულის კარიც, საქართველოში თუმცა ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი...

იყო ქვეყნის და ხალხის მსახური, წინ წასაძლოლად დასჭირდე ოდეს, და თანაც წელი სამოცდახუთი ასე გამოკბდეს და გიხდებოდეს...

იყო მეუღლე და იყო დედა, ქსოვდე ფარდაგებს ფერად-ფერადებს და მერე ლექსებს - გულის ნაღვერდალს, გასაღვივებლად სულ უბერავდე...

დღეს პოეზიას, - ლექსის ელვიანს, ამშვენებს შენი ლექსების კვალიც; საქართველოში თუმცა ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი!..

ბალათერ არაბული

დისეული ქალგატონი!

როცა საუკუნოვან მნერალთა კავშირს უჭირდა მას მხსნელად მოევლინა მაყვალა გონაშვილი, დიდი ტრადიციების მქონე კავშირის პირველი ქალი თავმჯდომარე, მოევლინა და ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ მნერალთა ორგანიზაციას არ ჩაემუხლა და ღირსეულად გაეგრძელებინა მოღვაწეობა. განა ყველას აქვს ღმერთისგან მომადლებული იყოს დიდი შემოქმედი, ორგანიზატორი, კარგი დედა და ბებია... ეს ყოველივე თაგს იყრის მაყვალა გონაშვილის გარშემო. ასევე მისი ზეამაღლებული თვისებაა განსაცდელში ჩავარდნილი ადამიანის გვერდით დგომა, ხელის გამართვა... პოეტი მის ერთორთ საუკეთესო ლექსში გვეუბნება:

„არა მარტო დენ მამულის, ანდა არა მარტო დენ წინაპრის ვალით, საქართველოში ათგ ზის ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი.“

მე კი დავამატებდი ქალბატონო მაყვალა, ასევე ძნელია ხელმძღვანელობდე შემოქმედებით ორგანიზაციას და იყო მისი ღირსეული წინამდლოლი, ხოლო შენი ეს სიტყვები ტკივილიც არის და შემართებაც ქართველი კაცისთვის...

„მაინც როგორ გიხდება ეს წყეული სიმღერა, „მომავალი შენია!“ შენია და ელოდე, ასე როგორ მივიდეთ, ასე დაჩივებული შეხვედროდეს მის საესავ სამშობლოსთან ერთად, ცისარტყელებთან ერთად.

„მე კი ისევ შენი პოეზიით ამშვენებ ქართულ მნერლობას და თანაც ისტორიულ, 110 წლის საქართველოს მნერალთა კავშირს ხელმძღვანელობ ღირსეულად... იხარეთ, იდლეგრძელეთ და იბეჭიერეთ მრავალუამიერ!..“

ამით ყველაფერია ნათქვამი!..

მე კი მინდა გითხარი:

„შენ, კარგი კაცის მეუღლე ხარ, ჩემო მაყვალა, კარგი შვილების დედა ხარ და კარგი შვილი ხარ... გზა აირჩიე ეკლიანი... გზაზე მიდიხარ...“

შენ, კარგი კაცის მეუღლე ხარ, ჩემო მაყვალა!“

გილოცავ საიუბილეო თარიღს, უფალი ფარავდეს შენს ოჯახს და შენს ჩანგს ქრისტიანის!

ბადრი ქუთათელაძე

მოღოლინი

თითქოს გუშინ იყო, როცა ერთმა კაფანდარა გამხდარმა გოგონამ შემოაბიჯა მნერალთა კავშირის სასახლეში და შიშნარევი მზერა შემოატარა ამ დიდებული შენობის კედლებსა და მის ბინადართ.



დვთის ნებით ადამიანს სიცოცხლე სიკეთის ქმნისთვის ენიჭება. უფლის მაღლით სიკეთის თესვა და მაღლის ქმნა ყველას არ შეუძლია, რამეთუ „მრავალი არიან წოდებულ, მცირედნი - რჩეულ“... და ნამდვილად უფლის საჩუქარია, როდესაც ცხოვრება ჯილდოდ ასეთ რჩეულ ადამიანებთან მეგობრობას გარგუნებს წილად. მე ბედნიერი ვარ და ღმერთს მაღლობას ვეუბნები ამ ჯილდოსათვის, სხვანაორად ვერც წარმომიდგენია, ეს ხომ მრავალი წლის წინ დაიწყო.

ძალიან კარგად მახსოვე ჩვენი პირველი შეხვედრა... უნივერსიტეტის მეექვსე კორპუსში, მისაღებ გამოცდებამდე, უურნალისტიკის ფაკულტეტზე ვინც ვაპარებდით, ტურები იმართებოდა. მეოთხე სართულზე, დეკანატში, დათიკო გამეზარდაშვილის კაბინეტთან შევიკრიბეთ. სულ სამი ტური უნდა



გავიცავთ, ჩემო დიდებულო ქალბატონო მაყვალა! განუზომელია და თანაბარი თქვენი სიკეთე და სიყვარული ადამიანების მიმართ. მე ვიცი, ჯადოსნურ გაღვივებულ მარცვალში ჩაბუდებული თქვენი სიკეთის ფასი, მეც იმ გაღვივებულა, კეთილი მარცვლის ერთ-ერთი ნაწილი ვარ, რომელიც დაყვება წლების მანძილზე.

დაიარებით თბილისის ქუჩებში თქვენეული ფიქრებით, თავმდაბალი, პირნათელი, მებრძოლი, ღვთისნიერი, მომზადებული ქალბატონი, რომლის უმთავრესი მისია - სიკეთე და სიყვარულია. „გიყვარდეს მოყვასი შენი!“ - გვასწავლის უფალი და ტქვენ სწორედ ის ქალბატონი ბრძანდებით, რომელიც უშურველად და უხვად გასცემთ სიკეთესა და სიყვარულს, მტერსაც კი მოყვრულად ხვდებით.

ბრავო თქვენს ქალბაბას! ქალი - ცნობილი პოეტი და ლირეული ხელმძღვანელი, ქალი - უძლიერესი უძლიერესთა მორის, ქალი - მეგობარი, ქალი - დიდებული მეოჯახე, მეუღლე, დედა და ბებია, ქალი, რომელიც შენს გულისტკივილს გაითავისებს, ყოველთვის მზად არის შენს გვერდით იყოს, მოგეფეროს და შენი ბედნიერი თვალები დაინახოს.

კიდევ ერთხელ გილოცავთ, ქალბატონო მაყვალა დაბადების დღეს. მეიმედებით, მიყვარასართ, მეამაყებით. გვიმრავლოს თქვენისთანა დიდებული ქალბატონები ქართველ ერს.

ნაირა მარშანია

გაგვევლო. პირველი დღე იყო. ყველანი ვლელავდით, ვნერვიულობდით, მაგრამ ეს ხომ ჩვენი პირველი ნაცნობობა იყო, წინ გრძელი ცხოვრების გზა გველოდა.

ჰოდა, კიბეზე დავინახე... პირველი შეხვედრიდანვე ისეთი განწყობა მქონდა, თითქოს მთელი ცხოვრება ვიცნობდი, ბევრი საერთო აღმოვაჩინეთ ერთმანეთში, ორივეს პოეზია გვიყვარდა... და დღემდე ასე გრძელდება.

ყოველთვის, როდესაც მაყვალა გონაშვილზე ვფიქრობ, ან მეკითხებიან მასზე, მუდამ სოკრატეს ნათქვამი სიბრძნე მახსენდება - „ყოველ ადამიანში მზეა, ოღონდ აცალეთ, რომ ანათოს“.

დაბადების დღეს ვულოცავ, ყოველივე საუკეთესო მინდა ვუსურვო, უფლის მაღლი და წყალობა არ მოკლებოდებს...

მანანა გორგიშვილი

„306 გაპატიებს, რომ ხარ კათილი“

მაყვალა გონაშვილი ჩვენი თაობის ლიდერი იყო და საოცრად გამახარა, რომ ჩვენ თაობაში პირველმა მოიპოვა რუსთაველის სახელობის პრემია. ადრეც მითქვამს და მინდა გავიმეორო, რომ: ღვთის წყალობაა მაყვალა გონაშვილის ჩვენს შორის არსებობა. დაგაპირე ფიქრის ფურცელზე გადატანა და უნებლივი შევკრთო. არის აზრები, რომ ლეგიც აზრებივევა სწორი, აქცევ სიტყვებად და უკვე დანამაულად აღიქმება. ადამიანის ძაგებას დიდი გასავალი აქვს ჩვენში: მოგისმენენ, გაგამხვევებენ და აგყვებიან კიდეც. ქებისა კი რა მოგახსენოთ. ეს ჩვეულებაც მხოლოდ ტრადიციულ ქართულ სუფრას შემორჩინა, როგორც „წარსულის მავნე გადმონაში“. ამიტომაცა, სადღეგრძელოში ნათქვამი სიტყვა კალმის წვერზე რომ ვერაფრით თავსდება, - ხან მეღანი გვიშრება, ხანაც სისხლი.

მას ეძებენ. მასთან თავს კარგად გრძენბენ. მისი იმედიც აქვთ და, შურთ კიდეც მისი. დიდხანს მეგონა, რომ მისი ტკივილიანი სტრიქონი - „ვინ გაპატიებს, რომ ხარ კეთილი“, - ყველაზე ნაკლებად სწორედ ავტორს ეხებოდა.

რატომ?! საიდან?! ჩუმად კითხულობს მავანი, - რაშია მისი მომზინველების საიდუმლო?! მოგახსენებთ, - იგი სიყვარულის მასწავლებელია უპირველესად! იგი ამას ასწავლის შეუმჩნევლებელი, ძალდაუტანებლად; თითქოს შენთან ერთად სწავლობდეს საგანს, რომელიც აბადებიდან ზეპირად იცის; რომელიც შენც მოგეცა უფლისგან, მაგრამ ამსოფლიურ სიბინძურესთან ბრძოლამ ლამის გადაგავიწყა. სამწუხაროა, მაგრამ ფაქტია - ჩვენი საზოგადოება ნეკროფილითაა დაავადებული. ავტორიტეტი აუცილებლად მკვდარი უნდა იყოს, რომ შევიყვაროთ და დავაფასოთ. მტრისას, თუ მოძღვარი ცოცხალია, კიდევ უარესი - თუ ჩვენზე ახალგაზრდაა იგი.

არაერთხელ შევსწრებივარ უხერხულ სიტუაციას, იქ, სადაც ჩვენი პარნასელი კერპები უმნიფარი ბიჭისით ჩაჭრილან, ჩემი დობილი, შეუპოვრად მდგარა საკუთარ სიმართლეს მინდობილი. გული მტკივა, რომ ბევრმა არც-თუ კეთილად ისარგებლა მისი სიკეთით, ვწუხვარ, რომ სხვებზე გადაყოლილმა ბევრი დააკლო თავის თავსა და შემოქმედებას. ვერ ამიტანია, რომ ჩემს სამშობლოს სათანადო არ გამოუყენებია მისი, როგორც მოღვაწის ნიჭი. მიხარია, რომ ეს ნიჭიერებით, სილამაზით და სათნოებით გამორჩეული ქალბატონი უპირველეს ძმად და მეგობრად მთვლის. თუმცა ასეთ უპირველესად არაერთს მიაჩინა თავი. ამ შემთხვევაში, მე სამადლობელის მეტი არაფერი მაქვს გასაყოფი მათთან.

მივესალმები მაყვალა გონაშვილის სიხარულსა და წარმატებას. იგი დაბადებიდან საკუთარი გზით მოდის, მარტონდენ საკუთარი თავის ამარა. მისი ყოველი ლექსი, ყოველი ნაბიჯი მაცოცხლებელი სხივითაა გამოყიდა, რომელიც ასე გვჭირდება ყველას.

ვარგანგ დლონტი

ჩემ მაყვალა!

გულითა და სულით გილოცავ რუსთაველის სახელობის პრემიას. მეც ის-ეთივე ბედნიერი ვარ ახლა, როგორც შენ, როცა სახელმწიფო პრემია მომანიჭეს „ვეფხისტყაოსნის“ აზერბაიჯანულად თარგმანისთვის. პირველი შენ იყავი, ვინც მომილოცა. ისიც მახსოვს, დედაჩემა მითხვა: შვილო, მე ბაქოში რომ ვარ, გული იმიტომ მაქვს მშვიდად, თბილისში ნამდვილი დობილი - მაყვალა გონაშვილი გყავსო. ჩემთან ერთად, ამ დიდ პრემიას, გილოცავენ შენი კოლეგები - აზერბაიჯანელი მწერლები.

აზერბაიჯანი. იმირ მამედლი საქართველოს სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი

სასიხარულო იცორომაცია

ქალბატონო მაყვალა.

შენი მეგობარი სომხი მწერლები გაგვახარა ინფორმაციამ იმის შესახებ, რომ ქართველთავის ყველაზე მაღალი ჯილდო - რუსთაველის პრემია მოგენიჭიათ.

თქვენ ჩვენთან სომხეთში არაერთი ჯილდო მიგილათ. იყავით სომხეთში ჩატარებული მსოფლიო პოეზიის ფესტივალის გრან-პრის მფლობელი და სომხური პოეზიის ქართულად თარგმანებისთვის სომხეთის მწერალთა კავშირმა „ეჩმიაძინის წმინდა მთარგმნელთა“ პრემია მოგანიჭიათ.

გილოცავთ ახალ გამარჯვებას და გილოცავთ მრავალ შემოქმედებით წარმატებას.

გაგიკდაგთიანი მწერალი, სომხეთის სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი

* * *

მაყვალა გონაშვილს

ლექსის დედოფლად ხმობილო, ფრთებზე შეგისვა ცის სიომ, ახლა დრო დადგა, რომ თეთრი მერცხლები შემოგისიოს.

რომ დიდების გზით გეფრინა, დრო თვითონ გახდა მორჩილი, ლექსის მზე გიბრჭყვიალებს, კონკიას ცალი ქოშივით.

მეორე ქოში პარნასთან იდო, ელოდა ცალი ცალს, უკვე იპოვე! ვიცოდი, ქალი ანთებდი ქარმატალს.

პოეტის თარგით გამოჭრილს, ხატის ჩარჩო აქვს თავნერილს. უფრო ჰაგავ ზეცის კარნახით, სამოთხის ბალში დანერილთ.

ნეტავ მას, ვინც ამ ლექსებმა იპოვოს, დაიძმობილოს... აფერუმ, დაო, მელექსევ, ლექსის დედოფლად ხმობილო..

საქართველოში ოდითგანცე იცოდ-
ნენ ქალის ფასი, რასაც ჩვენი სამეტყვე-
ლო ენაც თვალნათლივ ადასტურებს.
ყველაფერს მნიშვნელოვანს წინ სიტყვა
დედა უძღვის. დედა სამშობლო, დედაე-
ნა, დედაბოძი, დედაქალაქი...

ქართველთა გაქრისტიანებაც ქალის სახელს უკავშირდება, წმინდა ნინოს, საკუთარი თმის ნაწნავით შეკრული ვაზის ჯვრით რომ შემოაბიჯა ქართულ მიწაზე და მას შემდეგ ყველა ქართველმა იცის ვისი მფარველობის ქვეშაც სულდგმულობს სამშობლო საქართველო, ღვთის დედის ხელთა ვართ და ესეცაა მიზეზი იმისა, რომ ჩვენ ვარსებობთ და ვცხოვრობთ დედაენით, უნიკალური ანბანით, რელიგიით, კულტურით, ხელოვნებით, ჰიმნით, დროშით და შემორჩენილი ქართული მიწით, რაც მთავარია, ვარსებობთ ღირსეულ სატრფოთა და დედათა, ბებიათა და ასულთა წყალობით. მიუხედავად იმისა, რომ ქალი მეფე თამარი გვყავდა და ის ყველას უყვარდა, რომლის არსებობითაც ამაყია ჩვენი ერი და საქართველო მეომართა, მიწისმოქმედთა, რაინდთა ქვეყნად ჩამოყალიბდა, სადაც ქალებს და განსაკუთრებით დედებს ულრმესი პატივით ეპყრობიდნენ, მაინც, ქართველ ქალთა ხვედრი ტკივილით, სიმძიმით, სიმწრით იყო გაჯერებული და ყოველთვის, კაცობრიობის ისტორიის მანძილზე მძიმე იყო ქალის ხვედრი და მიუხედავად ყველაფრისა ქალები ინარჩუნებდნენ სილამაზეს, მშვენიერებას, მომხიბვლელობას, ზრდიდნენ შვილებს, თავს ევლებოდნენ მეუღლებს, აძლიერებდნენ კერიას და ქალებს ზოგადად ჯეროვნად მაინც არ აფასებდნენ, მათ ზღუდვადნენ გამოგონილი წესებით, ადათებით, სტაცებდნენ უფლებებსა და თავისუფლებას. გავიდა დრო, ბრძოლის შედეგად ქალებმაც მოპოვეს თავისუფლება, გენდერული თანასწორობა, რამაც მშვენიერი არსებების პასუხისმგებლობიბანი გაზარდა. ახლანდელ დროში აღარვის უკვირს ქალის მეცნიერმუშაკობა, საზოგადო და შემოქმედებითი მოღვაწეობა, ინდუსტრიის, ეკონომიკის, სოციოლოგიის, პოლიტიკის განვითარებაში მონაბილეობის მიღება და ზოგადად წარმატებულობა. ქალებმა თავიანთი გონიერებითა და სიძლიერით ტოლი არ დაუდეს მამაკაცებს.

ერთ ლექსზე მინდა გავამახვილო თქვენი ყურადღება მკითხველო, ლექსზე, რომელსაც „ათასმეორე“ ღამე ქვია, ავტორი გახლავთ საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის თავმჯდომარე, ქალბატონი მაყვალა გონაშვილი. ესაა ქალი, რომელმაც მრავალმნიშვნელოვნად გვითხრა, რომ საქართველოში ძნელია იყო ქალი, იმიტომ კი არა, რომ მას, როგორც ქალს უჭირს ამ ცის ქვეშ ხცოვრება და მოღვაწეობა, არა, ის თავისი შემოქმედებით ქალთა გულშემატებით და ქომაგად იქცა, და კიდევ, არის ქვეყნები, სადაც ქალები ძალადობის მსხვერპლი ხდებიან, იჩაგრებიან, ითრგუნებიან, კვდებიან და კლავენ კიდეც მამები, მეუღლები, ძმებიც კი, და მათ სიცოცხლეს არა აქვს ფასი, მკვლელებს იმ ქვეყნების კანონები ამართლებთ. ჰო, მოკლულ იქნა ქალი, რა მერე... არანაირი სინაცულის გამოხატულება, არანაირი...

„ათასმეორე ღამე“ გაგრძნობინებთ
ნამდვილი ქალის მაგიურ ძალას, შინა-
გან ენერგიას, ცეცხლოვანს, მგრძნე-

ბარეს, ამაღლვებელს, ქალურ სინაზ-
ესა და გონს, მეტადრე, თუ ქალი
განათლებულიცაა და ჭკვიანიც, მისი
მაგიური ძლიერება გაათმაგებულია.

ქალის გაჩენის ისტორიას რამდენიმე სიტყვით, უზადო ოსტატობით შეგვახსენებს პოეტი.

სამსალანარევს რად სვამ შარბათს
ყოფის ჯამიდან,
მის ფსკერზე როდი იღექება ჩვენი
წარსული,
მუდამ თან დაგდევს როგორც
სისხლის ჯადო-შელოცვა
თვალის უპეზე ნემსის ნვერით
ამოკანრული.

የኢትዮ ልማሪዎች

მაყვალა გონიერების ლექსი „ათასეორე ღამე

ქალს ეძებდი და ჩამოგემსხვრა ნეკი
მრავალი,
მარცვლე ამაოდ ვარსკვლავების
კრიალოსანი,
ყური დამიგდე, დავამღერებ ისეთ
ბეითებს,
რომ გაოცდება დუნიაზე ყველა
მგოსანი.

ქალბატონი მაყვალა მკითხველს
აიძულებს გაიხსენოს არაბული შუა-
საუკუნოვანი წერილობითი ძეგლი
„ათას ერთი დამე“, ესაა ამბავი მეფე
შაპრიაზე და მის ცოლ შეპრაზადეზე.
ამ მეფეს პირველმა ცოლმა უდალატა,
რის შედეგადაც მეფე გაბორობდა,
ყველა ქალზე ჯავრს იყრიდა, ვისაც
მისწვდებოდა. ყოველ დღე ქორნინდ-
ებოდა, სარეცელს იყოფდა ქალთან,
დილით კი კლავდა, შემდგომ კვლავ ახ-
ალი ცოლი მოჰყავდა. შეპრაზადესაც ეს
ბედი ელოდა, რომ არა მისი განათლებ-
ულობა, საზრიანობა და სხვა რამეებიც,
რაც ქალებს მაგიურ ძალებს ანიჭებთ
გამოჰყენა, რომ სიცოცხლე შეენარჩუ-
ნებინა. იმავდროულად გაგახსენდებათ
უფლის მიერ შექმნილი პირველი ადა-
მიანები, კაცი და ქალი, ადამი და ევა.
ქალის ცნობისმოყვარეობა, სიანცე,
მაგია კაცის საცდუნებლად, საწადელ-
ის მიღწევაც, რასაც მათი სამოთხედან
გაძევება მოჰყვა. პოეტი მკვეთრი რა-
შე მისა გადასახად მოჰყვა და მართვა

კურსით გვიხატავს ქალის განცდებს, შიშს სიკვდილის მიმართ, მისი სულის შინაგან კივილს, რომ გადარჩეს ან რამ-დენიმე დღითა და ღამით მაინც გაანხ-ანგრძლივოს სიცოცხლე, სუნთქვა და ქალის სხარტი გონება იპოვის გამო-სავალს, ცოდნა დაეხმარება, ამბების საინტერესოდ მოყოლის უნარი და ის უცაბედად გადაიქცევა მუცლით მეზ-დაპრედ. ცოდნა და განათლება დიდი ძალისა და ენერგიის მატარებელია. ის იხარჯება, ემოციებად იღვრება, ყვება ამბებს გარიურაჟამდე, საინტერესოს, მძაფრს, მრავალფეროვანს.

Սպազմոնդա թշուած ասելույղենի նոն
մոմեցար նամքուալ դա մոցոնուա ամեցես,
Տոմարտուայեն կոպուուղենու մշացաւուլս,
Հաճուանուրս, Տեմիսարազ ույսէցարու գա-
յերուալունես, Տասովարուու ուստորուունես
դա գարույրայսու դագարմամքու սբուցութա-
տերոնձա, Ռոր Տոյցանուու գամոյցանոնդա.
Թշուած կո Տարուա դասարույղենի մու-
մենա դա կալս մոմքուան գլումքու Տասոյ-
չառուու առ Կերուուա.

კვდილობაზე კეთილდღისას
სანთლების შუქზე ფრთხებგაშლილი
თამამი ვრჩანდი,

მომენდე გულით, საუკუნო როდის
ჭმუნვა
ნარმავალია მწუხარებაც
სიხარულივით

მე კი მრავალი ღამე სიტყვის
გასვი ბადაგო
მუცლით მეზღაპრედ გადავიქეც
შენი გულისთვის
ზეცის ზენარი გავშალე და
მოგესურვილ
და წუთით მაინც დაგავიწყე
წუთისოფელი
იქანებ მომენდო და დამინდო და
დამებედო.
ზღაპრებსაც იგონებდა ქალი, კეთი

მაყვალა გონაშვილი

ათასევრა ლამა

სამსალანარევს რად სვამ შარბათს
ყოფის ჯამიდან,
მის ფსკერზე როდი ილექტება ჩვენი¹
ნარსული,
მუდამ თან დაგვდევს, როგორც
სისხლის ჯადო-შელოცვა
თვალის უპეზე ნემსის წვერით
ამოკანრული.
ქალს ეძებდი და ჩამოგემსხვრა ნეკნი
მრავალი,
მარცვლე ამაოდ ვარსკვლავების
კრიალოსანი,
ყური დამიგდე, დავამღერებ ისეთ
ბეითებს,
რომ გაოცდება დუნიაზე ყველა მგოსანი.
რით განუგეშო? ხომ გაკმიე სიტყვების
საბრი?

შენთვის ვაკვნესე, ავატირე უდი და ჩანგი
და როგორც ლამის ფარფალია, თუმც
შიშით ვკრთოდი,
სანთლების შუქზე ფრთებგაშლილი,
თამამი ვჩანდი.
მომენდე გულით საუკუნო როდია ჭმუნვა,
წარმავალია მწეხარებაც სიხარულივით,
მე კი მრავალი ლამე სიტყვის გასვი
ბადაგი,
მუცლით მეზღაპრედ გადავიქეც შენი
გულისთვის.

ზეცის ზენარი გავშალე და
მოგესურვილე,
და წუთით მაინც დაგავინებე წუთისოფელი,
იქნებ მომენდო და დამინდო და
დამებედო
რადგან ცხოვრება იფრითია
დაუნდობელი.
რომ არ მოგეეალ, წყაროსავით გიკლავდი
წყურვილს,

ლამე წიგნივით ვფურცლე, ვფურცლე
და არ გათავდა,
მე კი გავთავდი, დავილიე, როგორც
სანთელი
სანამ მზე ზეცის, ლურჯ მინდორზე
ამოთავთავდა.

გაქრა შიში და ტანჯვეის გზებით მეწვია
სიბრძნე: —
გრძნეული ქალი ააცეკვებ ავსულს,
შეითანს,
თუკი იპოვე ცხოვრებაში შენივე თავი,
თუკი შესძელი, თავი შენი თავად შეიცან...
თუმც ყველა ქალი როდი არის ღირსი
დანდობის,
თუმც ყველა კაცი ერთგულების როდია
ღირსი,
რად უნდა ქება ბრძენს, ისედაც არის
ქებული,
ბოროტს სასჯელად ბოროტებაც ეყოფა

თვისი. სხვა რაღა გითხრა, ისეც ბევრი სიტყვა
დავხარჯე, ქმაყოფილი ხარ ათასერთი ღამით
ძლეული. სიტყვის პერანგი ჩაგაცვი და სიტყვით
მოგნუსხე, ჩემი ხარ მთელი სულითა და მთელი
სხეულით. მე კი კვლავ მაკრთობს 1001-ლამე —
გიშერი, ცაზე ხმალივით კრთოდა მთვარე,
ვერ ვიძინებდი, უკვე მომენდე და ალაპიც ვეღარ
გიშველის... 1002-ე ღამე დადგა შურისძიების!

თინათინ ჭედი

ნონა ჯანაშია

დედას

ლექსი დასჭექეო, -მარიგებდი,
ისე მონუსხე მსმენელიო,
თავს არ დაზოგავდეს სამშობლოსთვის,
მისთვის სიცოცხლესაც შეელიოს!

გულში იქბს რომ გფენს, მამულია,
ანიდან ჰემდე ფრთაგაშლილი,
ზეცაა მწვერვალთა სიმაღლიდან,
ლურჯგუმბათლილიებგადაბანილი.

ნისლთა გამჭვირვალე სამოსია,
მთათა საპატარძლო ბისონები,
ვაზია რქებგადაგრეხილი და
რწმენაა მარიამ-ნინოსებრი;

არმაზისხევის ბილინგვაა,
ეპიტაფიაა სერაფიტის,
მხურვალე გულების ერთობაა,
პატარა კახ-სოლომონ დიდისებრი;

გიორგი სააკაძის ხმალია და
გულში მობობოქერ ქარიშხალი,
აშოტის ტრფობაა წამებული
და არტანუჯია ნასისხლარი;

ქვებსაც წინწკლებად შერჩენია
მარადიული...მწანამული...
მექიხვინება წარსულიდან
ცხრა ძმის ცხრა ფიცხი ბედაური.

სამშობლო ერთია, როგორც დედა,
მის ბედზე პასუხი უნდა აგო!
„არ გასწორდებაო ძალის კუდი
და არც მორიელი სწორად ვალსო“.

გასწორდი! შენში უნდა მოკლა,
არ გააჭარნო შადიმანი,
მანამ ვერ გაბრწყინდება საქართველო,
რომელიც, ოთხი დღის მკვდარი არის.“

მეტეხთან მოყვრის ნატყვიარი
როდის მოიშუშებს მწველ იარებს?
მწუხრშიც იმდერება შადიანი,
აღდექ და ახლავე გაიარე!

ლექსი დასჭექეო, -მარიგებდი,
ისე მონუსხე მსმენელიო,
თავს არ დაზოგავდეს სამშობლოსთვის,
მისთვის სიცოცხლესაც შეელიოს.

მთაცილება -31 მარტი

შაშვი ჭახჭახებს!...გული აკვნესდა...
დიდებულია! -აღმოხდა ბაგეს,
რომ შემიძლია აქ ამაღლება
და გაგიშებით ყველა მიყვარდეს.
ქართლის დიდების მზე აქ ამოდის!
შენ აქ ინყები და არ დამთავრდე,
სულის სიმაღლევ და მეცხრე ცაო,
ეს გზა გვაცოცხლებს უკუნისამდე.
საოცარია ლაზარე ენა
და იდუმალი-ლეთიური არსი!
აქ არის ჩემი წმინდა სამშობლო,
იერუსალიმს რომელსაც ვადრი.
სხვა საქართველოც აქ მოვაქუჩე,
სხვა ქართველებიც მათი მუზებით,
ჩვენო გმირებო და წმინდანებო,

ვსულდგმულობ თქვენი დამსახურებით.
ფირუზებს ირევს მეტეხთან მტკვარი,
იალბუზის გმირს იმედით ვუმზერ,
მირონის სურნელს მაკმევს ნიავი,
მცხეთიდან-სადაც უფალი სუფევს.
რა უნდა ვუთხრა მეფეს და მგოსანს
ალმაშენებელს-მტერთაგან უძლევს,
რომ სხვის დაკრულზე ცეკვა ვარჩიოთ,
გადავუარეთ სამშობლოს გულზე.

თამარის გული რომ შევაღონეთ,
რუსთველის საღმრთო სიბრძნეს ვერ
ვწვდებით,
ნესტან-დარეჯანს ვერ ვუერთგულეთ,
სანთლით საძენი გვყავს რაინდები.
გადაგვარდაო ტატოს მერანი,
სხვის ვაივაგლახს არ დაგიდევსო,
ყურში მიკივის გურამიშვილის,
„ქართლის ჭირი“ და ვაი...იესო!
საჩინოებზე აკივილს ცელი,
ცელეს და თიბეს სათიბელათი,
მტკივა დემეტრე-დიმიტრის თავი
და მანუგეშებს,, „შენ ხარ ვენახი“
იმდენი ვინმე, იმდენი რამე
მტკივა და გულში არაა ტევა...
პატარა კახის გმირულმა სულმა
და მისმა ხმალმაც აქ გამიელვა.
რა პატივია! დედასამშობლო

საერთო გვერდეს ჩვენ და ექვთიმეს,
ჩვენ და ქაქუცას, ჩვენ და ილიას,
ჩვენ და აკაკის, ჩვენ და თევდორეს...
ვაჟას და ზვიადს, ანას და მუხრანს,
ცოტნეს და მერაბს, იაკოპსა და...
დიოდ კონსტანტინეს.
რა სიოცხვილია! მათი ნაქონი
სისხლი ძარვეფში არ გვიყიდეს.
ზვიადთან დავრჩი დიდხანს მდუმარი,
ჩამოვასვენე ფიქრთა კრეპული...
ქვაზე ტიტრობდა ერთი თარიღი:
31 მარტს დაბადებული...
რა პატივია! გალაკტიონის
სულს გვინათებდეს,, „მთაწმინდის
მთვარე“...

რა პატივია! ღმერთებთან ახლოს
მამადავითზე შემოგაღამდეს.

მა ისა მიყვარს...

ლექსი, რომელიც ჯერ ვერ დავწერე,
კაცი, რომელსაც დღემდე ვერ შევხვდი,
ბავშვი, რომელიც ვერ გავაჩინე,
მე ისე მიყვარს, ვითარცა ღმერთი.
სახლი, რომელიც ვერ ავაშენე,
კარი, რომელიც ვეღარ შევაბი,
ვაზი, რომელიც ვერ გავახარე,
გულის შიგნიდან დღემდე მეძახის.
მამულს, რომელსაც ვერაფრით ვარგე,
ფიქრის ლექსებად ჩამოქნის გარდა,
ვეხუტები და ვემბორები
დაჭრილ გულსა და მოტეხილ მხართან.
მაგრამ ვერაფრით ვერ ვამთლიანებ,
ავადმყოფს ვეღარ ვეურნავ, სნებიანს,
შინაურთაგან ვერ დავიცავი
და, მითუმეტეს, ვეღარც მტრებისგან.
ეს სიყვარული მომიღებს ბოლოს,
მამული, ვაზი, სახლი და ბავშვი....
ლექსი რომ გულში ვეღარ მეტევა,
ლავად დაღვრილი ქვავდება გზაში.
ლექსი, რომელიც ჯერ ვერ დავწერე,
კაცი, რომელსაც დღემდე ვერ შევხვდი,
ბავშვი, რომელიც ვერ გავაჩინე,
მე ისე მიყვარს, ვითარცა ღმერთი.

ლელა სვანიშვილი

ფსიქოლოგიური ტიულები

ასოციაცია

მეცნიერებას თუ შევადარებთ სახ-
ლს და მეცნიერს - ოთახებს, მაშინ თი-
თოული მეცნიერი მისთვის განკუთ-
ვნილ სართულზე და ოთახში უნდა
მოთავსდეს.

ჭეშმარიტი მეცნიერი არ ფიქრობს
სახლის მშენებლობაზე და იმ თახ-
ზე, სადაც უნდა განთავსდეს. ეს ბუნე-
ბრივად უნდა მოხდეს.

ის მეცნიერული აზროვნება, რო-
მელიც შევიდა მის გონებაში მისი აზ-
როვნების შესაბამისად, სახლის ადმინ-
ისტრატორმა უნდა მიუჩინოს ის ფართი,
სართული (ხარისხი, წოდება), რომელიც
მისი აზროვნების შესაბამისია.

მეცნიერს წოდება ნაკლებად აინტ-
ერესებს. მას სურს, ის „ტერიტორი“, რო-
მელსაც ის ატარებს, ზუსტ, საიმედო
ადგესატამდე - ადგილამდე მიტანოს,
რადგან ვრძნობს, რომ ეს მხოლოდ მისი
საკუთრება არ არის და საყოველოა.

სასვენი ნიშნები

სასვენი ანუ სვენებისთვის (დასვენ-
ებისთვის) განკუთვნილი ნიშნები.

წერტილი ზოგჯერ მართლაც გვჭირ-
დება დასვენებისთვის, დაფიქრებისთ-
ვის...

მძიმე (,) ყველაზე უწყინარი და ამავე
დროს ლამაზი „მოსახატია“. მიკვირს,
რატომ დაარევს „მძიმე“.

დაგროვილი კითხვის ნიშნები
კი მართლაც გვაძიმებს და დიდი
ღვაწლია საჭირო მისთვის, რომ პასუხ-
ების გაცემით-მიგნებით, სიმსუბუქე ვი-
გრძნოთ...

„ძახილი“ს ნიშანი კი შეესატყვისება
მის შინაარსა...

ეს გადატანის ნიშანი რაღაა?! ნე-
ტავ რატომ გამოიგონეს?! სიტყვები არ
ეცოდებათ გასაყიდად, არადა, რამდე-
ნი ბავშვი დაისვენებდა სიტყვების დაყ-
ოფით. დასვენება იქით იყოს, დაყიდა
შეიძლება უცნაური და სასაცილო სი-
ტყვები მივიღოთ.

ეს ყველაფერი ბავშვური აზროვნე-
ბაა, თორემ სასვენი ნიშნების გარეშე
ძალიან გაგვიჭირდებოდა.

გაზარი

არსებობს ხილული და უხილავი ბა-
ზარი: „საკოლმეტურნეო“, „ელიავას“...

შევიარე უხილავ, „ნიქის ბაზარში“...

- აბა, კარგი ლექსი იაფად...

- ნატურალური მუსიკა...

- აბა, აქეთ, იუმორი შეიძინეთ...

იუმორის რაოდენობა სჭარბობს

და იუმორის განყოფილებისკენ გავე-

მართე.

- რა ღირს იუმორი?

- გააჩნია, ნატურალური ძვირია,

გენმიდიფიცირებული იაფი.

- ...

- კაცი რომ ქალია და ქალი კაცი,
„მაგი“ ააა არ იყიდება და გადავყარე,
თუ გინდა უფასოდ წაიღე, ნაგვისგან
გამათავისუფლებ.

- მეცნიერება საით არის, ხომ ვერ მე-
ტყვით?

- მეცნიერება, ამ რიგს გაჰყევი და
ბოლოშია.

რატომძაც დაგინტერესდი არქიტე-
ქტურული მეცნიერებით. ნატურალური
ძვირია, „ავანგარდული“ და ე. წ. „ცათა“
„მბჯენები“ შავი იუმორივით უფასოდ
არის.

- მუსიკა?

- ომ, მუსიკა, მელოდიური და ჰა-
მონიული აღარ დარჩება, დეფიციტშია.
ალტერნატიული: ჯაზი, როკი, რეპი...
უფასო.

სამყარო ივსება უფასოდ აღებული



ელგუჯა მგელაძე

პორტს შავანაურის მოულოდნელი სფურვი

ჩემმა კარგმა მეგობარმა მურთაზ ბალდავაძემ, შვილის დაბადების დღის აღსანიშნავად ოჯახში დაგვპატიუა.

ოქტომბერი იყო. მთელი ჩემი სამსახური, ტრესტის მმართველის ბორის შამანაურის თამაღლით, წასასვლელად გავემზადეთ, მაგრამ უცებ ბორისმა მუსლილესთან დაკავშირებული საქმე მოიზიშა. იმ დროისათვის მის მეუღლეს თბილისის კალინინის რაიონის საფინანსო განყოფილების გამგის პოსტი ეჭირა და ბორისი დაგვპირდა, როგორც კი ჩემს საქმეს მოვრჩები, რა დროც უნდა იყოს, მაიც შემოგირთდებოთ.

ჩვენც დაგთანხმდით და ავლაბარში ქეთევან ნამებულის ქუჩაზე მცხოვრებ ბალდავაძებთან გავეშურეთ.

გაჩაღდა ლხინი. უკვე თორმეტის ნახევარი სრულდებოდა, კარგა გვარიანად ვიყავით შეზარხოშებულები, ჩვენი ტრესტის მმართველი კი არსად ჩანდა. ამიტომ თანამშრომლებმა ერთხმად გადავწყვიტეთ მისთვის შინ მიგვეკითხა და გაგვეგო მოუსვლელობის მიზეზი.

ბატონი ბორისი საბურთალოზე, ტელევიზიასთან ახლოს მდებარე კორპუსში, პირველ სართულზე ცხოვრობდა მეუღლესთან და ორ შვილთან ერთად. ბინის ქვეშ ღრმა სარდაფი ჰქონდა გამოჭრილი; ეს იყო კაპიტალურად გაკეთებული საკმაოდ დიდი ფართის საქეიფო ადგილი, თავისი ბუხრით.

დაუპატიუებელი, უკვე კარგად ნასვამი სტუმრები, ზედმეტი ხმაურით მიუვახლოვდით კორპუსს, მის ბინაში შექი შევნიშნეთ და ფანჯრიდან შევახეთ.

რამდენიმე დაძახების მერე ბორისმაც გამოგვეხდა და გაკეთებულმა გვკითხა: რა ხდება, ბიჭებო, ხომ მშვიდობაა?

ჩვენც საპასუხო კითხვითვე მივმართეთ: ჩვენსკენ ყველაფერი კარგადაა, მაგრამ რომ აღარ გამორჩნდით, თქვენზე ვინერვიულეთ და ამბის გასაგებად მოგაკითხეთ-თქ.

რაღაც იზამდა ბორისი, ხალათით გარეთ გამოვიდა, სარდაფის კარი გაგვიღოდა და შეგნით შეგვიძლვა, თან მოვგიბოდიშა, ჩემს გარდა შინ ყველას სძინავს, ამიტომ ბინაში ვერ გეპატიურებით.

ჩვენც სასმელისაგან ზედმეტად გათამამებულებს პატიუი არც დაგვჭირებია და თამამად შევყველი.

მე ორი ბოთლი შემპანური მაგიდაზე დავდგი და მივმართე მასპინძელს: ბატონი ბორის, პირველად ვართ ოჯახში, უნდა დაგლოცოთ-მეტეი.

— აბა რა, ბიჭებო, ახლავე ჩამოვალ, დამელოდეთო.

— ნასვლას არსად ვაპირებთ, დაგელოდებით, აბა რას ვიზამთ, — ერთხმად ვუპასუხეთ, თითქოსდა ქეიფს მონატრებულებმა.

მასპინძელი ბოლომდე გასული არც იყო სარდაფიდან, რომ ჩვენ იქაურობის დათვალიერება დავინებული სარდაფის თაროგბზე უწყობი მიძღვნილი სხვადასხვა საჩუქრები: ნაირ-ნაირი ჩამოსხმის შამპანურები, ხიზილალის ქილები, ჩეხური ლუდი, სხვადასხვა ზომისა და ფორმის „ბამბანერები“, ზეთისხილი და სხვა. რომელებსაც თან ახლდა სასაჩუქრე ბარათები მინანერით: პატივისცემით ქალბატონ ნინოს ამისაგან და ამისაგან!

ჩვენ ამ საჩუქრებიდან სასწრაფოდ ამოვარჩიეთ ჩვენი სუფრისათვის მისაყოლებლად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქებით ხელში სარდაფში დაბრუნდა, ვითომდა ჩვენივე მოტანილი ნაირ-ნაირი დელიკატესებით მშვენივრად გაშლილი სუფრა დავახვედრეთ.

ის ღამე მასპინძელთან ერთად შამპანურის სმაში გავატარეთ და შერიცრაუებული იყო როცა დავიშალეთ.

სასტაციო

გომბორი ის ადგილია, სადაც ყოველთვის მიხარია ჩასვლა. იქ დასვენებას რა სჯობს. ისიც გასათვალისშინებელია, რომ ჩემი აგარაკი ჩემი საუკეთესო მეგობრების კარ-მიდამოების შორის დგას, ერთ მხარეს იგი ესაზღვრება ჯუმბერ ჰქონის, ხოლო მეორე მხარეს კი, - შოთა მაისურაძის აგარაკებს.

როცა ჯუმბერის და შოთას მამები, გომბორი (მამია) და ურია პენსიაში გავიდნენ, გომბორში დამკვიდრება გადაწყვიტეს. მათვის აღბათ, გაცილებით უკეთესი იქნებოდა ერთმაგითის გვერდით ეცხოვრათ, მაგრამ, როგორც ზემოთ აღვნიშნე, მე და ჩემი აგარკი მათ შორის მურმანის ეკალივით ვიყავით გაჩერილი. ურიასთან სამეზობლო ჭიშკარი მქონდა, თუმცა მამია ბინაში გაკეთება ვერ ხერხდებოდა ციცაბო დალმართის გამო.

დღისით ორივე თავის ნაკეთში ფუსფუსებდა, საღამოს კი ერთად სხდებოდნენ და მუსაიფობდნენ, თანაც ზომიერად ღვინოსაც წრუპავდნენ.

იმუამად სოფელ გომბორის ცენტრში საბჭოთა კავშირის ერთ-ერთი სამხედრო ბაზა იყო განთავსებული. ერთხელ ბაზის პირადი შემადგენლობის თითქმის 80 პროცენტი თავისი შეიარაღებით დროებით ჩეხოსლოვაკიაში გადაისროლეს, თუმცა ოფიცრების ცოლ-შვილი ისევ გომბორში იყვნენ დარჩენილი.

იმ წლის სააგარაკო სეზონი კარგა

ხნის დამთავრებული იყო, მოაგარაკები უკვე თბილისში ვიყავით. ჩვენს აგარაკებზე კი მხოლოდ მამია იყვნენ დარჩენილი.

ერთ დღეს შოთამ შემომთავაზა, საღამოს აგარაკებზე ჩავიდეთ, მოხუცებს დავხედოთ და საჭმელ-საბაზების ჩავუტანოთ. მე სიამოვნებით დავთანხმდი და საღამოს სურსათ-სანოვაგე საბარგულში ჩაუწყო.

დღიდი ხვენნა-მუდარის მიუხედავად, სასადილოში აღარ შევპრუნებულვართ და თბილისში გამოვემზავრეთ. მეორე ჩასვლაზე დავაზუსტეთ, რომ გომბორის სამხედრო ნანილის ოფიცრები ქველი დისლოკაციის ადგილზე ექვსი თვის შემდეგ, მხოლოდ მომდევნო წლის გაზაფხულზე დაბრუნდებოდნენ. ამასთანავე დავადგინეთ, რომ ღამლამობით რივე მოხუცი სანადირო თოფის ერთჯერადი გასროლით ერთმანეთს ატყობინებდა, რომ ყველაფერი წესრიგშია და შეიძლება მშვიდედად და დანაშაულზე ნასნებული ბაზებით თავის მართლებას მოჰყვა.

ქალბატონები ვერ გარეველიყვნენ ვინ ვიყავით, ან რა გვინდოდა მოხუცებთან.

შოთამ მამამისს „დიადია უროათი“ მიმართა და უთხრა: მე და ჩემი მეგობარი ელგუჯა აქეთ მოვდიოდით და ქალაქიდან რაღაცებები წამოგილეთო. ურიას ავტომანქანის გასაღები გამოართვა და იქ ჩატანილი სურსათ-სანოვაგე საბარგულში ჩაუწყო.

მისვლისთანავე დავინახეთ უორა ბიძას ნითელი უიგული, რამაც მიგვახვედრა, რომ მოხუცები იქ უნდა ყოფილიყვნენ.

დუქანს ერთადერთი ე.წ. „კუპე“ ჰქონდა, რომელსაც კარის მაგივრობას, მოძველებული მუქი ფერის მაუდის ფარდულ უნევდა. ჩვენ თავდაპირველად საერთო დარბაზში შევედით და იქ დავინებეთ მოხუცების ძებნა, მაგრამ, რაღაც არ აღმოჩნდნენ, გადავწყვიტეთ „კუპეშიც“ შეგვეხედა, თუმცა იქ არ შევიშვეს, დაკავებულიათ.

მივაყურადეთ და, ჰოს, საოცრებავ! აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქებით ხელში სარდაფში დაბრუნდა, ვითომდა ჩამოსხმის შამპანურები, ზეთისხილი და სხვა. რომელებსაც თან ახლდა სასაჩუქრე ბარათები მინანერით პატივისცემით ქალბატონ ნინოს ამისაგან და ამისაგან!

მივაყურადეთ და, ჰოს, საოცრებავ!

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

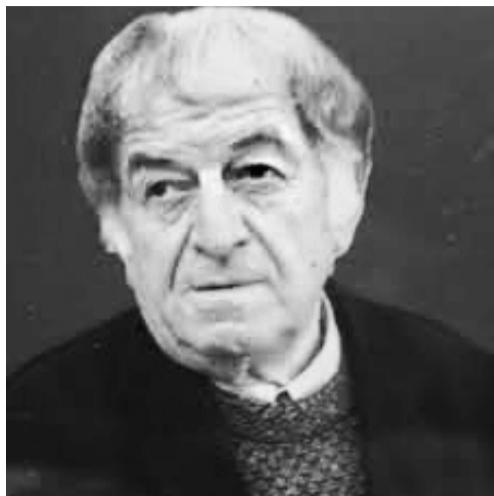
აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავარჩიეთ უორა ბიძას რისულებულად საჭირო დელიკატესები და როცა მასპინძელი ჭიქების ძებნა და სხვა.

აშკარად გავა



ზაალ ებანოიძე - 85

ნუგზარ ჯანაშვილი - 70

85 წლისა შესრულდა გამოჩენილი ქართველი მწერალი და საზოგადო მოღვაწე ზაალ აგაბოს ძე ებანოიძე. ამის გამო საქართველოს მწერალთა კავშირმა იუბილარს მისალმება გაუგზავნა. მისალმებაში ნათქვამია:

ჩვენო ძვირფასო ბატონო ზაალ!

საქართველოს მწერალთა კავშირი, თქვენი მეგობარი ქართველი მწერლები დიდი სიყვარულით მოგესალმებიან ძმასა და მეგობარს, თანამედროვე ქართული მწერლობის ერთ-ერთ აღიარებულ წარმომადგენელს, ულიოსულეს, სიკეთითა და ვაჟა-ცობით გამორჩეულ პიროვნებას, ჭეშმარიტ მამულიშვილს და გილოცავენ დიდმნიშვნელოვან თარიღს თქვენს ცხოვრებაში - დაბადების 85 და ლიტერატურულ-შემოქმედებით მოღვაწეობის 65 წლისთავს.

თქვენ ქართველ შემოქმედთა იმ მცირერიცხოვან გუნდს ეკუთვნით, რომელიც განსაზღვრავს თანამედროვე ქართული მწერლობის დონეს და განვითრების ახალ ორიენტირებს უსახავს მას.

ექვს ათეულ წელზე მეტია, რაც ამშვენებთ ქართულ სამნერლო ოჯახს და თქვენი ნიჭიერებით, სიკეთით, რაინდობით, მადლის ქმნის დაუკეტებლი წყურვილით ერთი უმშვენიერესი ნიმუში ხართ მისა, თუ როგორ უნდა ემსახუროს ჭეშმარიტი შემოქმედ მშობელ ქვეყნასა და ხალხს.

პირველი ნაბიჯები სამწერლო სარბიელზე წინარე საუკუნის სამოციან წლებში გადადგით, როდესაც ბალდათას რაიონულ გაზეთ „ნითელ დროშაში“ პირველი ლექსები გამოაქვეყნეთ. მას შემდეგ ნაბიჯ-ნაბიჯ მიიწვედით წინ და ახლა თამამად შეიძლება ითქვას, რომ შესძელით საკუთარი ნიშის გამოძებნა ქართულ მწერლობაში.

ქართველმა მეითხეველმა შეიყვარა თქვენი პოეტური კრებულები, ისეთები, როგორიცაა: „მთვარის კელაპტარი“, „ნვიმის შვილი“, „ინყება აღმართი“, „ვის გამოიხმობ სიზმრის სახლიდან“, „ხატი მამული“, „ციდან დასარეკი ზარები“, „მარადიული რთველი“, „პოეტი ნაცვალსახელების ჩრდილში“, ერთტომეული, რჩეული, „ასი ლექსი“, „წყალგაღმიდან მოინერე“, „ორტომეული... შეიყვარა კი იმიტომ, რომ ამ კრებულებიდან მათ სუფთა და ქათქათა სულის მქონე შემოქმედი ესაუბრებათ, გაფართოებული თვალებით რომ შესცეკრის მშობლიური ქვეყნის სისხლმდინარე იარებს და ვერ დაუჯერებია, როგორ შეიძლება ლვთიშობლის წილხვდომილი ქვეყანა ასე გამოტონ საჯიჯგნად შინაურმა თუ გარეულმა მტრებმა. არასოდეს შეგისშვით თქვენი საესავი ქვეყნის მაჯისთვის ხელი და რწმენით, სასოებით ელოდებით მის განთიადებს. თქვენი შემოქმედების ლირიკულ გმირს ხომ არაერთხელ შეუდგამს კიბე ლაჟვარდებისთვის, რამდენჯერ მიახლებია ლვთიურ ციაგებს, რათა თქვენი სამშობლოსთვის შვებისმომგვრელი გზავნილები ჩამორტანა. მას ხომ ხელზე ლაბუა ჩიტივით უზის სხივი და იმ სხივსაც დამფრთხალი ჩიტის გული აქვს. მირიადი ფიქრითა და ვაებით გულგასენილს შემოდგომის საღმობები უბყრია კელაპტრად ხელში და ისე მიიკვლევს გზას წუთისოფლის ულრანებში...“

თქვენს პოეზიას სახეობრივი და მეტაფორული აზროვნება, მარადიული ძიებები და მიგნებანი, გულწრფელობა გამოარჩევს და კიდევ ის, რომ მათში დახვენილი პოეტური ფორმებითაა გაცხადებული ადამიანის რაობა, მისი ცნობიერი თუ ქვეცნობიერი დამოკიდებულება სამყაროსთან... დიახ, თქვენს პოეზიაში ფორმა და შინაარსი ჰარმონიულად თანაარსებობს, რაც კიდევ უფრო მეტ ხიბლს სძენს მას.

თქვენი პოეზიის საუკეთესო ნიმუშები თარგმნილია სომხურ, აზერბაიჯანულ, თურქულ, რუსულ, აფხაზურ და მოლდავურ ენებზე.

თავადაც ჩინებულმა მთარგმნელმა განსაკუთრებული ლვანლი დასდეთ ბალდათში დაბადებული კლასიკოსის ვლადიმერ მაიაკოვსკის პოეზიის თარგმნას. ქართულად აამეტყველეთ თურქული პოეზიის კლასიკოსების ნაზიმ ჰიქმეთისა და ნეჯიფ ფაზილ ფისაქსესკის ლექსები.

მნიშვნელოვანი ლიტერატურული წერილები მიუძღვნით გალაკტიონ ტაბიძის, გიორგი ლეონიძის, აზორ აბულაშვილის, გიორგი კაპანაძის, შოთა ზოიძის, დავით თევდორაძის შემოქმედებას, რომლებმაც დაიგანა წიგნში „წერილები პოეზიაზე“.

შემდგენელი ბრძანდებით პოეტური კრებულისა „დედამუხა ლექსები“, რომელშიც ის პოეტები შევიდნენ, თითო ლექსით რომ შემორჩენები ქართულ პოეზიას.

წლების განმავლობაში მუშაობდით ულრანლ „განთიადის“ პოეზიის განყოფილების გამგედ, ბალდათის ვლადიმერ მაიაკოვსკის სახლ-მუზეუმის მეცნიერ-მუშაკად. არჩეული იყავით ქუთაისის სამწერლო ორგანიზაციის პოეზიის სექციის ხელმძღვანელად, ულრალების „განთიადისა“ და „მერმისის“ სარედაქციო კოლეგიების წევრად.

ამჟამად ხელმძღვანელობთ ვლადიმერ მაიაკოვსკის სახლ-მუზეუმთან არსებულ ლიტერატურულ სალონს, არჩეული ხართ ქუთაისის და ბალდათის საპატიო მოქალაქედ. დაჯილდოებული ხართ ღირსების ორდენით, მონიქებული გაქვთ დავით აღმაშენებლის, აკაკი წერეთლის, გალაკტიონ ტაბიძის, ტიციან ტაბიძისა და ლადო ასათიანის სახელობის პრემიები.

ბატონო ზაალ!

კიდევ ერთხელ გულმსურვალედ გილოცავთ საიუბილეო თარიღს დიდებულ შემოქმედსა და ერისკაცს, დღეგრძელობასა და მზეგრძელობას გისურვებთ თქვენი სათაყვანებელი სამშობლოს სადიდებლად.

70 წლისა შესრულდა ისრაელში მცხოვრები მწერალი და საზოგადო მოღვაწეები, საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი ნუგზარ ფირუზის ძე ჯანაშვილი. ამის გამო საქართველოს მწერალთა კავშირმა იუბილარს მისალმება გაუგზავნა. მისალმებაში ნათქვამია:

ძვირფასო ბატონო ნუგზარ!

საქართველოს მწერალთა კავშირი, თქვენი მეგობარი ქართველი მწერლები გულითად მოგესალმებიან ჩინებულ შემოქმედს და გილოცავენ დაბადების 70 წლისთავს.

თქვენ შემოქმედთა იმ მცირერიცხოვან გუნდს განეკუთვნებით, რომლის წევრები ათწლეულების წინ საცხოვრებლად ისრაელში - ალტემულ მიწაზე გაემგზავრნენ, იქ ცხოვრობენ, მოღვაწეობენ და მაინც არ ივიწყებენ იმ კურთხეულ მხარეს, სადაც ფეხი აიდგეს და ეზიარნენ იმ იდიალებს, რომლებმაც ისინი პირველებად ჩამოაყალიბა...

საქართველოს და განსაკუთრებით კი გორს ახსოვს ფირუზ ჯანაშვილი, მშენებირი პოეტი და ულრანლისტი, დიდებული მამულიშვილი. რა გასაკვირია, რომ ასეთ ოჯახში გაზრდილი კაცი მამის კვალს გაპყოლოდა და ტოლი არ დაედო მისთვის ივერთა მიწის სიყვარულში.

გასული საუკუნის მიწურულს აიდგით ფეხი, როგორც შემოქმედმა და მას შემდეგ თქვენი ნანარმობები პერიოდულ ქვეყნდება... ულრანლ-გაზრდებში, გამოძის ცალკე წიგნებად.

თქვენი პოეტური კრებულები „გრძელდება წუთი“ და „ოცი წლის შემდეგ“ თანამედროვე ქართული პოეზიის მიწაზე გამირს ხომ არაერთხელ შეუდგამს კიბე ლაჟვარდებისთვის, რამდენჯერ მიახლებია ლვთიურ ციაგებს, რათა თქვენი სამშობლოსთვის შვებისმომგვრელი გზავნილები ჩამორტანა. მას ხომ ხელზე ლაბუა ჩიტივით უზის სხივი და იმ სხივსაც დამფრთხალი ჩიტის გული აქვს. მირიადი ფიქრითა და ვაებით გულგასენილს შემოდგომის საღმობები უბყრია კელაპტრად ხელში და ისე მიიკვლევს გზას წუთისოფლის ულრანებში...“

თურქცა არც სამშობლო ავიწყდება და ბენიშერია იმითაც, რომ მისი ისრაელი ღმერთობან მებრძოლ იაკობს აგონებს, რომელიც ვაჟკაცურად, შეუდრევლად უმეტეს თავის დატების მის მოსევნებას არ აძლევს საქართველო, ანდამატივით რომ იზიდავს მის გულსა და გონებას. ეს ხომ ის ქვეყანაა, სადაც ყველაფერი უყვარდა, რაც ქართული იყო, რაც ნაღდი იყო... თუ რამეს შესთხოვს არსაგამრიგეს, იმას შესთხოვს, რომ არ შეცვალოს ქართველთა გენი და ჯიში, მათი არსებობის კოდს რომ ნარმობადგენს. ამ კი როგორ დაივიწყებს იმ სალოცავ მხარეს, ულამაზესი მითებისა და ლეგენდების ქვეყანას, სადაც მისი აკვანი დაირნა და იავნანა ქართულად გაიგონა. საქართველო, უთქმელი დარღი თუ უთქმელი სევდა მისი ფიქრების თანმდევი სულია...“

თურქცა არც სამშობლო ავიწყდება და ბენიშერია იმითაც, რომ მისი ისრაელი ღმერთობან მებრძოლ იაკობს აგონებს, რომელიც ვაჟკაცურად, შეუდრევლად უმეტეს თავის დატების მის მოსევნებას არ აძლევს საქართველო, ანდამატივით რომ იზიდავს მის გულსა და გონებას. ეს ხომ ის ქვეყანაა, სადაც ყველაფერი უყვარდა, რაც ქართული იყო, რაც ნაღდი იყო... თუ რამეს შესთხოვს არსაგამრიგეს, იმას შესთხოვს, რომ არ შეცვალოს ქართველთ



ნანა ცინცაძე

ნარსულის ფერფლი

ჩემი ცხოვრება ფუჭად ჩავლილი,
გარდასულ დღეებს უხმოდ აჯამებს,
ბედნიერების სწრაფი მარხილი
გაემიჯნება სევდის ანჯამებს.
რაც იყო... არის... და რაც იქნება,
ვნებიან ჩურჩულს ველარ გაიგებს,
დრო რომ ურჩეულად გარდაიქმნება,
ჩემს ჩრდილაც მოსპობს არსთა გამრიგე.
ნარსულის ფერფლი ხელისგულს მიწვავს,
ამ წამსაც ჰქვია უკვე წარსული,
თუ მომავალი უღონოდ მიწვა,
უნდა დავარქვა უამგადასული;
თუ ყველაფერი ჩემამდე ითქვა,
დამრჩება მხოლოდ გრძნობის ნარჩენი,
პოდა აღმართშიც მომხვდება ის ქვა,
რითაც სულია გადასარჩენი...
ამიტომ ჰქვია ფუჭად ჩავლილი
იმას, რაც ცოდვილ დღეებს აჯამებს,
თუმც ჩავლილია ჩემი მარხილი,
მაინც ხელს ვუწვდი დროის ანჯამებს.

2024

იაგო

იაგო, მინდა, საქმე გაგირჩიო,
ეგ შენი ახვრობა აღმოჩნდა გვიანი,
ახლა რაღა გითხრა, ანდა რა გირჩიო,
ხარ-თქო ინტრიგების ინი და იანი.
დიდანს მოგინია ოტელოს ყურება,
დიდანს მოგინია იმ ქალის ატანა,
ეს რა გაიგონეს ამ ჩემმა ყურებმა,
თითქოს ჩაგისახლეს უცოდველს სატანა.
გჯეროდეს! ჩემს თვალში შენა ხარ
მართალი,
არ უნდა აღზევდეს ზეცამდე მდაბიო...
და თუკი გავხდები მეც მთავარსარდალი,
უცებ მომინდება, მტრები დავარბიო.
ან ეგ ცხვირსახოცი როგორ მოიგონე,
რა მაგრად აჭამე იმ გოიმ კასიოს?!

შენ მერე, მეც ვეძებ ისეთ პოლიგონებს,
სადაც მსურს, მოყვრები ერთურთს
შევასიო.

დაახრჩო? კარგია ლამაზად სიკვდილი,
თითქოს ჩემს თითებქვეშ თრთოდა
დეზდემონა,
ოტელო მეგონა სიცოცხლემისჯილი,
მაგრამ ვერ აჯობა საცოდავს დემონმა.
ის ვიღაც შექსპირიც რა ამბებს
გვიამბობს?

ფიქრობს, აგვითორთოლა წარსულის იარა,
შენც არ გაიკირვო, ძმბილო იაგო,
თუ ჩემმა ფიქრებმა კვლავ შემოგიარა.

2022

მკვლელი აჩრდილი
სოდაფი

შენ მე გიყვარდი, გრძნობა ცაში, თოკზე
ეკიდა, მიყურებდი და სიშორისგან თრთოდნენ
თითები.
ჩემი სიტყვები მუჯჯ რითმებად
გამოგეკიდა
და გაგოცა სასიკვდილო
გადაფითორებით:
მერე კი უცებ გამოფხიზლდი,
სადღაც წახვედი, მალე დაერქვა აღტაცებას
სახელად – იყო...
გეგონა ცრემლებს, შესაბრალისს,
დაგანახებდი, მე კი ღიმილით გეუბნები – არ დაივიწყო
ჟამი, როდესაც შენი ნებით საწამლავს
სვამდი, ისიც იცოდე, რომ ის შხამი ახლაც
გჭირდება.
მე, ძველებურად, მისტიკური სურნელი
ამდის, ცოცხალს მიყურო და სხვასთან მყოფს,
გაგიჭირდება.
შურისძიება, წლებთან ერთად უფრო
მძაფრდება, მკვლელი აჩრდილი ყველა კართან
ჩაგისაფრდება.

06.06.2020

მიცდა ნავშალო

სოდაფი

ფერი ვიცვალე... ვიზრდები და... ვრჩები
პატარად, ეტყობა წლები დამიბრუნდა სადღაც
წასული, ტკივილი ფიქრშიც მოვისროლე, ვატან
ამ ტარას ცრემლებს, რომლებიც წვიმას შერჩა
გამონასკვული. ყველა უჯრედი ჩავატიე ერთ ამებაში,
ვატყობ, წარსული ტვირთია და უნდა
წავშალო, ალარ მჭირდები და სულსაც გხდი დღეს
წამებაში გონიერებაც, მთის ზვავივით
ჩამონაშალო. თუ ვერ დავხარჯე, ვანადგურებ ამ
ენერგიას, რადგანაც მინდა არაფერი აღარ
ვაკეთო, დროის ხუსულა, სჯობდა დროზე რომ
დღეს გვიანია, რომ ცხოვრება
გადავაკეთო. წლები გავიდა... ზღაპრის ბოლო
არ დაიჯეროთ, დავიკარგო ამ
ლაბირინთში.

06.09.2020

ეძები
სოდაფი

დღეს გამქრალია... ხვალ იქნება ადრე
რაც იყო, ახლა ყველაფერს ბანალური მზის სხივი
აკრავს, ხედავთ? ეს წამი რამდენ გამქრალ
წამად დაიყო

და ვიღას ახსოვს ან შობენი, ან მისი
დაკვრა.

ხვალ? ხვალ ყველაფერს მიეცემა უკვე
სხვა სახე, ზარმა დარეკა... ჰო, ამ ზარსაც სხვა ხმა
ექნება, რატომ მოგიყვე ვინ მოვკალი, ან სად
დავმარხე, ან რა დამწამეს განდევნილმა ჩემგან
ექსებმა. წყვდიადი დგება, ბუხრის ალი ურცხვად
ხარხარებს, რადგან დაიწვა მოგონების ყველა
აქცია, მაინც ჩემია ის სამხილი, რაც
გამახარებს, ხორცი უძლური, სულმა ჯერაც
ვერ მოაქცია. რა ვქნა, რომ მიყვარს ეს თამაში,
ყოვლის მომცველი, თუკი მომცელავთ? მეორედ ვარ
ქვეყნად მომსვლელი.

07.09.2022

ღირდა გამხელად
სოდაფი

შენთან დავწექი... გადმოგიგდე
მათხოვრის ხურდა, არც სიყვარული, არც ალერსი და
არც ვნებები, ჩემში წამითაც ვერ იქცი გრძნობების
ქურდად, ეზოს ძალლივით შემოჩეულს, ზოგჯერ
გნებდები. ეს შენ გგონია, სიყვარული ჰქვია
სახელად, როცა მუნჯივით მიყურებ და მერდზე
ჩერდები, მე დღეს ჩავთვალე, რომ რაღაცა
ლირდა გამხელად, თორემ დროის სვლით კიდევ უფრო
გადავგერდებით. არაფერია... ზოგჯერ პურსაც
ხომ ვჭამთ ნაგვიანს, ზოგჯერ სანთელსაც ხომ ანთებენ
რწმენის გარეშე, ისიც ხდება, რომ სულს, უმანკოს,
ისე დაგვიან, რომ ეს ტკივილი ჩვენ კი არა, ცოცხასაც
აშეშებს. შენთან დაწოლას ვერ დავარქმევ
მათხოვრის ხურდას, რადგან ეტყობა ძალლის ლუკმა მე
თითონ მსურდა.

2023

ნამის ტური
სოდაფი

სიცხეში მცირა... მენატრება ყინვის
ლადარი, რომელიც სიზმრებს აახლოებს
გაცრეცილ წლებთან, მართლა არ ვიცი ის სურვილი ახლა
სად არის, ჩემგან მოგონილ ნატვრის ხეზე შარშან
რომ ება. ახლა ხელისგულს ეწვეთება კრისტალი
ცრემლის, გამონასკვული კოშმარული ღამის
კარებთან, ნეტავ ვინ მეტყვის – რას ვერ დავთმობ,
ანდა რა მელის, თუ ყველაფერი დროსთან ერთად
დაიკარგება. სარკეში უკეე არ ვუყურებ სახის
კონტურებს, მაგრამ ვინ გითხრათ, რომ ეს ყოფა
არის ადგილი, სულში ვაშენებ დაკარგული დროის
ქონგურებს, და ვეხვენები უამს დაკარგულს –
გამინამდვილი მდგრადი მართვის დადარი, მაგრამ არ ვიცი ის დადარი ახლა სადარის...

2023

მგელი
სოდაფი

შენს მგლურ კანონებს უცნაური ხიბლი
დაპყვება, ვიცი, რატომ ხარ ასე უცხო,
გამორჩეული, ტრამალი, ვრცელი, არანაირ ამბებს
არ ჰყვება, შენ გზებს გველი კბენს – ხან ბოროტი,
ხანაც გრძნეული. ჩვენ ხომ ბებრები ხორცით არა,
გონებით ვხდებით ვხდებით, რადგან ცხოვრებამ დაგვანახა ამაოება,
თუნდ სიკვდილის წინ, მგელო, ისე
როგორ წახდები, ცდუნების ვაშლი ხეს ფიქრებში არ
გამოებას.

გაიგეთ-მეტქი! მენატრება ყინვის ღადარი,
მაგრამ არ ვიცი ის ღადარი ახლა სადარის...

№2, 1 მარტი - 31 მარტი

ბექა ფურცელაძე

მინას ისრაელს

ვაზის მტევნისგან, კურთხეულო
იერუსალიმ,
შავი ყორნები დახვევიან მხრებზე
კელაპტრებს,
დაუჩოქებელ საუკუნის შენდობის
სანდლებს
დავითის ხმაზე, აშრიალებ დროშას
ისრაელს.
მინავ ისრაელ, ეხვევიან ყორნები
ჭადრებს
მერონის მთაზე, აღიმართავ კლდისგან
გუმბათებს,
ლირებულ არს: ენა სამშობლო, ადამიანი
ამ უკვდავებას, გაუძლვები როგორც
სამკლავედ.
მეფეთა მეფე უგვირგვინოდ
გაინავარდებს,
ქარი შურდულით გაუძლვება ჭადრებს,
კელაპტრებს, მეფე ხიზკია, მოუყვება
იაფოს კარზე დაუძლეველი გმირობებზე,
ჰერმონის მთაზე. ყვავილები კი
ბედისწერად,
ჭენება და ყვავის შენი ღირსება,
ღირსეულად ცად ყვავილდება და
მაცხოვარი
როგორც შვილი ამ ქვეყნად გაზრდილს
გოლგოთას გზაზე, სიყვარულით
მოეფინება.
ვაზის მტევნისგან, კურთხეულო
იერუსალიმ,
დავითის ხმაზე აშრიალებ დროშას
ისრაელს,
ნისლიან მთებში გახვეული ჯიხვებთა
მოდგმის
თავისუფლების სიდიადეს, ააშრიალებ.

ვახო გურამიშვილი

ვენახი

ვენახები გვაქვს ჯიშით ქართული,
როცა დავკრიფე, ვწურე ქვევრებში,
ლვინო დამიდგა კვლავაც კახური,
მადლი იგრძნობა ყურძნის მტევნებში.

წელი დამიდგა ბარაქიანი,
რთველი კარგია ურიამულებით,
სტუმრები მყავდნენ მე, მადლიანი,
ვენახებს ვკრეფდით მხიარულობით.

რთველი გვინახეს ჩვენ წინაპრებმა,
ბოლოს ვამთავრებთ ისევ სუფრასთან,
ყანნი იმარჯვეს ჩვენმა პაპებმა,
ლვინით გვასწავლეს ლოცვა უფალთან.

მუდამ გვჭირდება მათი დიდება,
უმასპინძლდებით თავაზიანად,
ჩვენი თამადით სუფრა მდიდრდება,
ჩვენ გვადლეგრძელებს კვლავ
მადლიანად.

ვარდო დევაძე

ჰოი, ნანა, განდაგანა,
რა ბედი მაქეს ამისთანა,
თან ღარიბი თან სოფლელი,
განა გსტყუი, არა, არა.
აგერ კაბა ჩითისაო,
იგერ კიდევ დიდი ყანა,
თოხი ბოსტნის კართან დევსო,
ბარი კიდევ ბოსელთანა.
ნამგალი ბაგის თავზეა,
ბოჩოლას მოუტან ბალახს,
აი, საქმე ჩავიბარე,
თავბრუ მესხა, არა, არა.
დავნინინდი ქარივითა,
სილარიბეს წიხლი ვყარი...
სოფლელს სოფლელობა მშვენდა,
ადგილიდან დავიძარი.
აკანს აკანი მოვუდი,
ვიმრავლე და რა ვიმრავლე,
ხანდროს ცრემლი, ეს ოხერი,
პატარებმა დამიქარეს.
ვაბინე ბოსტნები და
არ დავხურე ბოსლის კარი,
გაპრანჭულებს ოპოი, ნანა,
დავუყენე მალე თვალი.
ისე ვჭერი და შევერე,
როგორც მეგონა მართალი,
არაფრიდან გამოგრეე,
ქალი, მაგრამ თან რა ქალი.
სულ ვარღვიე ჯებირები,
დამხვდურების გვერდის ავლით,
მალე ყველას დავანახე,
შემართება სოფლელ ქალის.
სოფლელობას არ ვიბრალებ,
სოფლელი ვარ ას პროცენტში,
გამეჯიბრეთ ბარელებო,
ჩემს ღარიბულ სამყოფელში.
როგორ ხარობს ხელოვნება,
წანწკარებენ სტრიქონები,
თავად იყავით სიმდიდრე
და ბედს ნურც დაუღონდებით.

აზა გოგიტაური

შევეადრა

მზის სხივი დამნათის ჩემს ცის თაღზე
და ჩვენი შეხვედრები დამთავრდა,
მტრედები კი დაფრინავენ წრეზე,
მგონია სათქმელიც კი ალარ გვაქვს,
თეთრი ღრუბელი მეფინა თმაზე,
თურმე უკვე დიდი დრო გასულა
და სიცოცხლე კი კიდია ბერვზე,
ჩვენი ცხოვრება დიდად გართულდა
და მე ისევ იმ ბალში ვსეირნობ
და თვალებით კი დაგეძებ, სადა ხარ?!
ისევ მინდა გამინათო გზები და
ისევ პაემანის დრო დავთქვათ,
ისევ დავაბრუნოთ ის ზაფხული,
ჩვენ რომ შეხვედრები გვიხაროდა,
კიდევ ვინახულოთ ის ადგილი,
აღარ გადავდოთ ჩვენი შეხვედრა.

ბექა მიქაუტაძე

დროის მაჯლისი

გაორებული სულის მწარე
სასოწარკვეთა,
ორივ ნაწილში მონატრება, უცხო
დაკვეთა
აუხსნელი და შეუცობელი მანუხებს
გრძნობა,
მე ისევ მხიბლავს მიუწვდომელი
ნაყოფით ტკბობა.
ათი წელი, ისევ ათი ათწლეულები,
მეჯლისი დროის - დავიღალე ამ
წვეულებით.
სავსეა ჭიქა, სუფრას შვენის

ფიანდაზები,
ცხოვრება მითრევს შაირებით და
ანდაზებით.
იყო თბილისი ისტორიით,
ტრადიციებით,
იყო ტკივილი, „კალაშნიკოვი“ და
„ტრანსირები“.
სილადეც იყო, სიტკბოც იყო, იყო
ნიგნები
და სიყვარულზე წაკითხული ლექსის
რითმები.
ათი წელი, ისევ ათი, ათწლეულები
მე ხუთჯერ ვცადე თამადობა ამ
წვეულების.
მახსოვს სილადე ტკივილი კი
გაქრა-გაიბნა,
აურაცხელი ისტორიით გონიც აიმღვრა.

გრიშაშვილი გავიცანი, სოსომ მიმილო,
ხარფუხის კარი ქალაქური პენით გამილო
თევზი მომართვა ნიგვზიანი - მე
ვანო ძიამ
ახლა გავიგე „ნიკალაევიჩს“, რომ ვანო
ჰქვია.
გოგირდის სუნი დაატრიალა ჭრელმა
აპანომ,
გულოს ელჩინამ თბილისურად უნდა
დამბანოს.
დღეს მეტებიდან გადმოგხედავ
სოლოლაქს სპეტაქს,
კრნანისის ველზე პატარა კახის გული
კვლავ ფეტქავს.
ათი წელი, ისევ ათი, ათწლეულები,
უსასრულოდ მსურს გაგრძელება ამ
წვეულების.
სამარადისოდ ამ ქვეყნას რჩება
სახელი,
ჩაუქრობელი, გზის ნათება, სუფთა
სანთელი.

ნინო როსტიაშვილი-ნერუ

გათლეას

გასპარ, მელქიორ, ბალთაზარ- მოგვნი
სულით,
თან მიპჟონდათ საკმეველი, ოქრო, მური.
მიჟყვებოდნენ ყველაზე დიდს, მოგვნი,
ვარსკვლავს,
აქლემმაც კი ჩაუმუხლა ციურის კვალს.
აქ ხომ ქალწულ მარიამმა გაიარა!
ეს აღმართი მუცლის კვნესით აიარა...
როგორც იქნა მიაღწია სადგომს,
მწყებსთა,
იშვა ჩვილი მინურ ბაგას ჩვენდა
მხსნელად.
ამოხეთქა წყალმდინარებ, ზეთმა,
ცეცხლმა,
აქ ინყება ვარსკვლავთ ომი, მინიერთა...
ათას ერთი ვარსკვლავიდან იმ ერთს
ველით,
ის ერთია, ის ერთია მხოლოდ მხსნელი!

გოგიტა (გოგა) კემულარია

ცხოვრების ნაპალი

დღეს დაკარგულად რაც არ მიგაჩნდა
ხვალ ეკალივით გულს მოგეკრობა.

გარდასულ დღეთა მოგონებები

მხოლოდ სიზმრებში თუ მოგენდობა.

გაგახსენდება მერე წარსული
ტანში ურუანტელს როგორ გივლიდა,
თუ ყველაფერი ჩავლილი იყო
ფიქრი ჩუმად წლებს რატომ ითვლიდა?

როულია ის რომ ვერაფერს შეცვლი,
ცხოვრება ხშირად ფერს ირჩევს მრუმეს,
ვისაც აცმევდი, ზოგჯერ ის გაგხდის
ბოლოს მიხვდება ცდებოდი თურმე.

წარსული მაინც წარსულად რჩება
ის შენს გარშემო ლანდებად ივლის,
მერე ყველაფერი გადაფასდება
ძნელადგანურნავქრონიკულტკივილს...

გელა ბუილლიშვილი

ნაცონა დამა

ენვია ზეცას ნაცნობი ღამე,
ნაცნობი ღამე, მე რომ ვინამე.
მე რომ ვინამე, დავთმე სიამე,
დავთმე სიამე, კენტად ვზივარ მე.

ნაცნობი ღამე შეიჭრა გულში,
შეიჭრა გულში და გამახსენა,--
და გამახსენა, რომ თითქოს გუშინ,
ქვეყნად ვიყავით მარტონი ჩვენა.

ნაცნობი ღამე, ნაცნობი ღამე,
ნაცნობ მნათობსაც ვცნობ მე ამ ცაზე,
და ის მნათობიც მე რომ ვინამე,
კრთომით იცინის იქ რაღაცაზე.

ჩუმად იცინის, თითქოს დამცინის,
მიუწვდომელი გახლავარ მეო,
რად მიფიცებდი და რას მხატობდი,
რად მინამეო, რად მინამეო!

ელისო ლემონჯავა

* * *

უნდა დაინვა,
თუნდაც ცეცხლმა გითხრას უარი,
არ ჩამიფინონ,

ჩასაქრობად, თოვლის ფარჩები..

ჩამოვიფარე, საესავოდ, მწვანე ვუალი,

ახლა, შენ იცი,

პრუნდები, თუ მარტო დარჩები..

ზამთარს არ ვერჩი,

ძალით ბუხარს რომ მიმაფიცხებს..

ამინითლდება,

ვარდისფერად, მერთალი ლოყები..

ნუ რჩები მარტო,

ათრთოლებულ სიზმარს, გაფიცებ,

სიზმარს, რომელსაც

ყოველ ღამე, ჩემთან მოყვები..



ივეტა პავლიაშვილი

თათრი ზღაპარი

თოვლი და შობა-ახალი წელი ჩემში ყოველთვის ბავშვობასთან ასოცირდება. წარსულის მოგონება, ეს ისეთი განცდაა, რომელსაც სახელს ვერ დაარქმევ. განცდის სრულყოფილად გადმომცემა შეუძლებელია, მთელ ცხოვრებას სრულყოფილად ვერც სიტყვებით ამონურავ, ვერც საკრავ ინსტრუმენტზე აავლერებ და ვერც ტილოზე დახატავ ფიქრებში. მე შევეცადე გადმომცემა განცდა რომელიც წელს პირველი თოვლის მოსვლამ მომიტანა და კადევ ერთხელ დამაბრუნა მონატრებულ წარსულში. - წარსულში რომელიც ჩემი არსებობის მანილზე ხან ლამაზ ზმანებად მევლინება, ხან ძილს გამოყოლილ ლამაზ სიზმრად...

წელსაც მოვიდა პირველი თოვლი, გზას მიუყვება ფიქრი დარდებით, სიზმარში ვხედავ, თოვლში ვხალისობ, დედის მოქსოვილ ხელთამანებით.

თოვლი - ეს ჩემთვის თეთრი ზღაპარია, რომელიც ყოველ მოსვლაზე აფხიზლებს მოგონებებს შორს წასულიჩენი ბავშვობის ლალისფერ სამყაროზე. თითქოს თოვლს ციდან ჩამოჰქონდეს მშობლიური სითბო, ბებო-პაპების ხუმრობათ ალთქმული დამოძღვრა, ლალი ბავშვური სიცილ-კისესი და მრავალი სხვა. ახალი წლის ღამეს თუ არა, ვიცი შობის ღამეს აუცილებლად მოთოვს. რატომ?! - ბავშვობიდან მახსოვეს, რომ ჩემს დაბადების დღეს უმეტეს შემთხვევაში თოვდა. წელსაც თოვს და ასე მგონია ციდან ჩემი მოგონებები მოცვივა, მოგონებები, რომლებიც ჩემს მეხსიერებაში დღემდე ცოცხლობენ და ყოველჯერზე მახსენებენ თავს. თუმცა ადამიანს გაცილებით მეტი ნიუანსი რჩება უთქმელი, ვუდრე სურს რომ თქვას.

ცხოვრებაში ყველას და ყველაფერს თავისი მისია აკსრია, თოვლიც არ მოდის უმიზეზოდ, მასაც თავისი მისია აქვს. თოვლის ფანტელები ჩვენი ზღაპრის გმირები არიან, მოდიან, ცხოვრებას გვილამზებენ და მერე ისევ ქრებიან - ცაში უჩინარდებიან ღვთით თორემ...

როგორ, მერე ყველანი უფრთხოდ ცისკენ როგორ მიპრინია? თუ არ არსებობს განგება მართლა, რაც შეუქმნია იბრუნებს რათა? იქნებ მათაც აქვთ რაიმე სათქმელი? იქნებ ისინიც წატვირის ახდენას ელოდებიან? იქნებ მათაც სჭირდებათ მეოხი, მწუხარება ან სიხარული რომ გაუზიარონ? იქნებ ისე ვჭირდებით ერთმანეთს, როგორც ცას დედამინა, მზეს მოვარე ... მოვიდნენ, გვითხრეს თავიანთი სათქმელი, გაგვახალისეს, ჩვენგანაც მოისმინეს და ახლა სხვაგან წავიდნენ ამბის გასაგებად. ახლა მათ გაახარებენ ზამთრის სიმწვანით. ჩვენს ძეგახებაც მოყვებიან და ცად აიტანენ ნანახსა და განცდილს. ასე, რომ მანამ ღმერთი ჩვენში ცოცხლობს და რჩმენის ჯაჭვი უწყვეტია ცა და დედამინა ყოველთვის იარსებს და მზე და მთვარეც უშურველად მოგვანვდის თავის გულის სითბოს. წუთისოფლის ამაოების ბორმალი - დედამინაც ყოველთვის იბრუნებს ღერძის გარშემო

და წელინადის ყველა დროც მონაცვლეობით განმეორდება, უსასრულოდ წაყვება ქორონიკონს მინიდან ზეცისკენ, კრიალა ლაუგარდული თოვლიც ყოველთვის მოვა და მოვგისმენს.

ადამიანი ამოუცნობი არსებაა. ზოგიერთ რამეს რომელსაც ახალგაზრდობაში უჩვეულოდ ალიქამდა, ასაკში სხვაგვარად უყურებს. შეიდ ათეულზე მეტს ითვლის ჩემი სიცოცხლე, სასწაულივით გაქრა ცხოვრება, პეშვში მოცეული წყალივით გაიპარა, წავიდა... ბავშვობის სიმორეზე ფიქრი გულს ეკლიანი გვირგვინივით ადგას, თუმცა გული არასდროს ბერდება. დღესაც ბავშვივით გავცექერი დათოვლილ მიდამოს, ფანჯრიდან ვეფერები თოვლის მდუმარებას, გარდასული წლების ნაზამთრალ კოტებს და მეჩვენება, რომ ფიქერები ციური სულის უტებილეს სიმფონიას ჩურჩულებენ ლოცვასავით. ამ სანახაობას ჩემდაუნებურად იმ სამყაროში გადავყვარა, რომელიც საერთოდ არ არსებობს, საერთოდ არ მინახავს და არც არასდროს მსმენია.

კვლავაც მოვა ახალი წლის ღამე კვლავ მოვრთავთ ნაძვის ხეს ბრჭყვალა სათამაშებით, ხელოვნური ფიქერებით და ნათურებით. კვლავაც დაედება ქვეყანას ბავშვის სულივით სპეტაკი ახლად მოსული თოვლი. მერე კი!.. უკან დარჩებიან ჩვენი ზღაპრის გმირები, ბავშვობის წლები და ეს ცისა და მინის შუამავლები ყოველთვის შეგვახსენებები, „ყოველი არსი, სულიერი თუ უსულო, ხილული თუ უხილავი ერთსა და იმავე მსოფლიო კანონს ექვემდებარება.. დაიბადება, იზრდება, დაბერდება და კვდება“.

მთელი სიცოცხლე სიკვდილისთვის მზადებაა, მოგონებები კი უზომო სიხარული ან უზომო ნაღველია ჩვენს მესიერებაში. დიდხანს ცოცხლობენ და დროდადრო ხან ნიავერივით, ხან ბუნდოვანი ათინათებივით გვევლინებიან. არაფერი ეძლევა დავიწყებას, ყველაფერი უკან ბრუნდება მოჩვენებითი დავიწყების წყვდიადიდან და თავისი გარდასული არსებობით გვიფორიაქებს სულს. პირადად მე დღემდე ველოდები თეთრი ზღაპრის ცხადში გადმოსვლას. მჯერა, რომ მცირე ხნით მაინც დამაბრუნებენ ბავშვობაში, ბევრ რამეს გამახსენებენ და მერე ისევ გაუჩინარდებიან - როგორც სიზმარი. ცა! რატომ არა ხარ გამჭირვალე?! მე ხომ ჩემს სურვილებს, სიხარულს თუ მწუხარებას, ახდენილ თუ აუზდენებლოცნებას ყოველთვის გიზიარებ და ამით სულის სიმშვიდეს ვინარჩუნებ? - ახლაც მჯერა რომ მისმენ.

ზეცაო, სხივებს რომ მმატებ წლებად, მე მჯერა, მჯერა, ზეცაო - მიგებ.... მჯერა ყურს მიგდებ - ზე აღსაგალთან მე შენთან ერთად მინდა რომ ვიდგე.

რამდენი წლისაც გინდა ვიყოთ, ნანილი ჩვენი ბავშვობისა მაინც ცხოვრობს ჩვენში, გვენატრება, ზოგჯერ შეიძლება თავადაც ბავშვებად გადავიქცეთ. მართალია როგორც ბავშვობაში მიხაროდა პირველი თოვლი და ახალი წელი, ისე უკავ აღარ მიხაროა, მაგრამ მაინც მაქვს მოლოდინი, რომ ყოველი წელი ყველაზე უკეთესი იქნება.

მჯერა, რომ ერთხელაც ნამდვილად მოვა ისეთი თოვლი, რომელიც ბავშვობის ზღაპრულ წარმოდგენებს რეალობად აქცევს და ყველა იმ აუხდენებლ ნატროს მომიტანს, რომელზედაც ვიცნებობით ჩუმცება არ უჩინარებათ მეტად. თუმცა, ზოგჯერ ადამიანებს უჩინდებათ მოთხოვნილი სასწაული ირწყებით ერთმანეთს, როგორც ცას დედამინა, მზეს მოვარე ... მოვიდნენ, გვითხრეს თავიანთი სათქმელი, გაგვახალისეს, ჩვენგანაც მოისმინეს და ახლა სხვაგან წავიდნენ ამბის გასაგებად. ახლა მათ გაახარებენ ზამთრის სიმწვანით. ჩვენს ძეგახებაც მოყვებიან და ცად აიტანენ ნანახსა და განცდილს. ასე, რომ მანამ ღმერთი ჩვენში ცოცხლობს და რჩმენის ჯაჭვი უწყვეტია ცა და დედამინა ყოველთვის იარსებს და მზე და მთვარეც უშურველად მოგვანვდის თავის გულის სითბოს. წუთისოფლის ამაოების ბორმალი - დედამინაც ყოველთვის იბრუნებს ღერძის გარშემო



იზოლდა იოსებიანი

სად არის ის გოგო?

ხშირად მესიზმრება ლურჯთვალა გოგონა, გრძელი, ქერა თმით და თეთრბაფთა კიკინით... სოფელს რომ უკლიდა, დღეში რამდენჯერმე, ხან ხტუნვა-ხტუნვით და ხანაც - ასკინილით! სულით მზე დაკერძონდა, თვალებით - ცის სხივი. მთელი დედამინა თავისი ეგონა... ცხადში დაგვეძებ და სიზმრდებ მეცხადება, სად არის, ნეტავი, ლურჯთვალა გოგონა?!

კარგ ადამიანის

გისურვებ, მზისგულა! სევდა მოიხსენი და როგორც სარცეცხი, თოკზე გადაკიდე! შენდა უნებურად, ბნელი თუ მოგადგა, სინათლემ გიპოვოს, ძირფასო, იქ კიდე! სულ ვარდებს რგავდედა და ვარდებსვე იმკიდე! შენივე სიკეთემ გაგაბედნიეროს... ფრთები შეგესხას და დალაშქრო ცის კიდე!

გული-გულია, მკერდში ძგერს ყველა! პატარაა და ცოდნა- გული! ზოგი ციცქაა, ბევრს ვერ დაიტევს, ზოგში ეტევა- სამყარო სრული!

მართლის ხვადრი

ძნელია, როცა მართალი ხარ და სიმართლისათვის ხშირად გყვედრიან. სიმართლის თქმისთვის, ლანძღვა-გინება, დასაბამიდან მართალო ხვედრია!

ძნელია, როცა გიყვარს მოყვასი, პირში სიმართლეს ამბობ - გყვედრიან. ვერ გაგება და ვერ შეფასება, ალბათ, ოდითგან, მართალო ხვედრია!

ძნელია, როცა გიყვარს სამყარო და უგულობას ბრიყვნი გყვედრიან... სამწუხაროა, მაგრამ გულწრფელის დამფასებელი არ შემხვედრია!

თუ უტიფრებმა შენი სიმართლე ვერ შეაფასეს, როგორც წესია, დაუფიქრებლად, იმავე წუთში, ტყვიას პირდაპირ გულში გესვრიან! არ შეიცვალოს გული ყველაზე უკეთესი იქნება. შენი აზრები ამ ცხოვრებაზე, ჩემეულია, უნდა ვიშვილო.... ცოცხალი იყავ, ვერვინ გაგიგო, მერე თქვეს: „აფსუს, ბარათა

